

DAIFUKU

ณ คีนตำรวจจราจร

交
通
警
察
の
夜

อุบัติเหตุการเปลี่ยนแปลงชะตาชีวิต

อิจาชิโนะ เคโงะ เขียน
สุริรัตน์ งามสง่าพงษ์ แปล

ณ คั่นตำรวจจราจร

交

通

警

察

の

夜

อิงาชิโนะ เคโงะ เขียน
สุริรัตน์ งามสง่าพงษ์ แปล

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี่

@booktime

ณ คีนตำรวจจราจร 交通警察の夜

อิงาชิโนะ เคโงะ เขียน
สุริรัตน์ งามสง่าพงษ์ แปล

KOUTSU KEISATSU NO YORU

© 1991 Keigo Higashino Thai translation right arranged with jitsugyo no Nihon Sha, Ltd through Japan UNI Agency, Inc. and Arika Interrights Agency

พิมพ์ครั้งที่ 1 กันยายน 2566
จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฟูกู บริษัท นู๊ค ไทม์ จำกัด
ISBN 978-616-14-0504-5

อิงาชิโนะ, เคโงะ.

ณ คีนตำรวจจราจร.- กรุงเทพฯ : นู๊ค ไทม์, 2566.

224 หน้า.

1. เรื่องสั้นญี่ปุ่น. I. สุริรัตน์ งามสง่าพงษ์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.6301

ISBN 978-616-14-0504-5

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

ออกแบบปกฉบับภาษาไทย

ศิลปกรรม

พิสูจน์อักษร

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

อลีน เอลิมชัยกิจ

ลัดตรา วรสุมาวพงษ์ นิเวชะระ คณิต นนทเปารยะ

วรุทม์ ทองเชื้อ

สุริรัตน์ งามสง่าพงษ์

วลัยรัก ชัยวงษ์

Pong songsai

สุคลี ช่างกลึงกูล

อภิญา ผาสู่ตะ

ชวิน เอลิมชัยกิจ อัครคณัฐ ชุมนุม

มณัญชญา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

บริษัท นู๊ค ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด เขตจอมทอง
กทม.10150

โทรศัพท์ : 0 2415 2621 0 2415 6507

www.booktime.co.th

พิมพ์
Green Read
กรุณาขอสงวนลิขสิทธิ์
www.greenread.com

คำนำสำนักพิมพ์

ณ คินด้ารวจจราวร นิยายที่กล่าวถึงเรื่องราวการละเมิดกฎหมายจราวร ที่เกิดขึ้นหลากหลายรูปแบบ ทั้งการฝ่าฝืนสัญญาณไฟจราวร จอctrณในเขต ห้ามจอด หรือแม้กระทั่งการชนแล้วหนี ปัญหาที่อยู่คู่ท้องถนน และความประมาท เพียงเล็กน้อยก็สามารถนำไปสู่การเกิดอุบัติเหตุครั้งใหญ่ได้

ผลงานลำดับที่ 20 กลับจากดวงใจอิงาชิโนะ เคโงะ สดร้อนเล่มนี้ รวม หกเรื่องสั้นที่จะแสดงให้เห็นถึงอุบัติเหตุจราวรที่เกิดจากความประมาทเพียงชั่วครู่ สามารถย้อนกลับมาทำลายชีวิตของผู้คนให้แตกสลายได้อย่างไร

สะกิดใจให้คิดชวนติดตาม หักมุมจนคาดไม่ถึง ไม่ว่าจะเรื่องสั้นหรือ เรื่องยาวหากอยู่ในมืออิงาชิโนะ เคโงะ รับประกันความลึกลับสุดสะพรึง

ณ คินด้ารวจจราวร คือชื่อพิมพ์ครั้งแรกในปี 1995 หุทิพยนางฟ้าคือ ชื่อพิมพ์ครั้งที่สอง ทั้งยังเป็นชื่อตอนในเล่ม ซึ่งถูกนำมาดัดแปลงเป็นซีรีส์ทาง สถานีโทรทัศน์ NHK

สำนักพิมพ์ไคฟุกุขอเชิญผู้อ่านทุกท่าน ก้าวเข้าสู่โลกแห่งการขับขี ไม่ว่า คุณจะเดินทางบนท้องถนนในยามเช้าสายบ่ายเย็น หรือค่ำมืดเพียงใด อย่าลืม พกใบขับขี และ ณ คินด้ารวจจราวรไว้เพื่อความอุ่นใจ

สำนักพิมพ์ไคฟุกุ

จากใจนักแปล

ในยามค่ำคืน ขณะที่คนส่วนใหญ่กำลังนอนหลับสบายอยู่บนเตียง อาจมีอุบัติเหตุมากมายที่เกิดขึ้นบนท้องถนน ที่เราไม่ได้เข้าไปสัมผัสสักคนนอกจาก อาชีพตำรวจจราจร เนื้อหาของเรื่องสั้นเล่มนี้เกี่ยวกับชีวิตของตำรวจจราจรที่เข้าเวรกะดึก

เนื้อหาแบ่งเป็นตอนสั้นๆ อ่านง่าย มีปมคดีให้คิด ให้ติดตามชวนค้นหา เป็นอีกผลงานหนึ่งจากนักเขียนคุณภาพ ฮิงาชิโนะ เคโงะ ที่อยากจะแนะนำให้อ่านกัน ในทุกๆ ตอน นอกจากจะอ่านเพลินแล้วยังทำให้คิดถึงกฎจราจรทั่วไปในชีวิตประจำวัน ที่ถูกละเลยและมองข้ามไป แต่ละตอนนำเสนอผลกระทบจากความมั่งงายของผู้ขับขี่ ไปจนถึงช่องโหว่ของกฎหมายที่ส่งผลกระทบ ผู้เคราะห์ร้ายที่เกินความคาดหมายเป็นอย่างมากจนผู้แปลเองยังต้องมองย้อนมาถึงการขับรถของตัวเอง หลังจากอ่านเล่มนี้จบ

ผู้แปลในฐานะผู้ขับขี่คนหนึ่งก็ขับรถด้วยความระมัดระวังยิ่งขึ้นทันที

สุรวีรัตน์ งามสง่าพงษ์

ณ คีนตำรจจรจร

ณ คีนตำรจจราชร

สารบัญ

บทที่ 1 หุทิพยของนางฟ้า	9
บทที่ 2 เส้นแบ่งเขตความชอบธรรม	49
บทที่ 3 พิษร้ายของใบ่ออน	85
บทที่ 4 ทางผ่านวินาทีชีวิต	115
บทที่ 5 ขอร้องอย่าทิ้ง	153
บทที่ 6 ช้างในกระจก	187

บทที่ 1

หุทิพย์ของนางฟ้า

1

ได้ยินเสียงบอกเวลาจากวิทยุเป็นเวลาเที่ยงคืน

“ครับ เพลงต่อไปเป็นเพลงที่เมื่อไม่นานมานี้ฮิตกันมากเลย โดยเฉพาะเนื้อร้องท่อนแรกนี่คนเอาไปร้องกันที่บ้านในเมืองเชียงใหม่ครับ จันทิพย์รับฟังเพลง ‘Refrain ga Sakenderu’ ของยูมิ มัตสึโทยะกันเลยครับ”

จันไน ชุนสึเกะวางมือจากสมุดรายงานที่กำลังเขียนอยู่แล้วเพิ่มเสียงวิทยุให้ดังขึ้นเพราะว่าเป็นเพลงโปรดของเขา เหมือนอย่างที่ตีใจพูด เขาเองก็จำเนื้อเพลงท่อนแรกได้แม่นยำเช่นกันจึงร้องคลอตามเสียงเพลงเบาๆ

ทำไม ทำไมพวกเราถึงได้มาพบกันนะ เรากอดกันแนบแน่น

ก่อนที่เหลื่อจ๋าไม่คอยได้ จึงแค่ฮัมเพลงตาม

“เพราะดินะเพลงนี้ ฟังแล้วซึ้งเลย”

ผู้หมวดคานาซาวะกล่าวขณะเห็นน้ำชาลงในถ้วยชาของจินโน

“อ๊ะ ขอบคุณครับ... ไซ้ใหม่ล่ะครับ ผู้หญิงที่ร้องเพลงนี้ทำเงินได้หลายร้อยล้านเยนทุกครั้งที้ออกเพลงใหม่เลยนะครับเนี่ย การมีพรสวรรค์นี่มันสุดยอดจริงๆ”

“ให้พวกเราทำงานกันทั้งชีวิต ยังทำเงินได้ไม่เท่าชายแผ่นเสียงเพลงนี้แค่เพลงเดียวเลยสิน่า”

“ไซ้แล้วครับ แต่ว่าสมัยนี้เขาเล่นเพลงจากซีดี ไม่ใช่แผ่นเสียงกันแล้วนี่ครับ”

จากนั้นไม่นานเสียงโทรศัพท์ที่อยู่บนโต๊ะก็ดังขึ้น คานาซาวะรีบรับสายโดยเร็ว พอเห็นสีหน้าที่ผอมคลาเปลี่ยนเป็นชิงชังขึ้นมา จินโนคิด

งานเข้าอีกแล้วสิ

จินโนลุกขึ้นยืน

“ที่สี่แยกในเมือง C หมู่ 3 เหมือนจะมีรถชนกัน”

คานาซาวะพูดพลางวางหูโทรศัพท์

“คนที่โทร.มาแจ้งความเป็นพยานที่เห็นเหตุการณ์หรือครับ”

“เปล่า เป็นคนขับคู่กรณีนะ”

แสดงว่าไม่ได้รับบาดเจ็บมากเท่าไรอย่างนั้นสิ จินโนโล่งใจไปพลางหนึ่ง แต่คานาซาวะมองท่าทางของตำรวจรุ่นน้องแล้วส่ายหัว

“จะโล่งอกก็เร็วไป ได้ยินว่าคนขับรถคู่กรณีอีกฝ่ายได้รับบาดเจ็บสาหัสปางตายทีเดียว”

“ปางตาย...”

ใบหน้าของจินโนจึงกลับมาเคร่งเครียดอีกครั้ง

ทั้งสองกระโดดขึ้นรถตู้สำหรับใช้เวลาเมื่ออุบัติเหตุเกิดขึ้นแล้วรีบรอด

ไปยังที่เกิดเหตุ เมือง C หมู่ 3 คือย่านการค้าบนถนนชื่อฮานายะที่มีร้านค้าขนาดเล็กเรียงรายอยู่ติดกับถนนสองเลนที่มีเกาะคั่นกลาง ช่วงกลางวันคนคึกคักก็จริง แต่หลังจาก 3 ทุ่มเป็นต้นไปคนจะเริ่มบางตาลง

เมื่อไปถึงพวกเขาก็รู้จุดเกิดเหตุทันที เพราะรถตำรวจที่ขับลาดตระเวนมาถึงก่อนแล้ว และกำลังโบกให้รถคันอื่นขับผ่านจุดเกิดเหตุไป มีคนมุงดูอย่างอยากรู้อยากเห็นเยอะทีเดียว

“ตายละ นี่มันหนักเอาเรื่องเลยนะ”

คานาซาวะถอนหายใจเมื่อมองสถานการณ์ของที่เกิดเหตุจากในรถที่ชนคือรถนำเข้าสู่ดำกับรถซีดีคาร์ซีเหลือง รถซีดีคาร์กระแทกเข้ากับเสาไฟฟ้าซึ่งอยู่ตรงหัวมุมฝั่งซ้ายของสี่แยกอย่างแรง ที่นั่งคนขับจมหายเข้าไปในฝากระโปรงหน้าของรถนำเข้า รถนำเข้าคันดังกล่าวแทบจะไม่มีอะไรบุป แต่รถซีดีคาร์กลับยับยู่เหมือนเศษกระดาษ

จินโนเดาจากประสบการณ์ที่ผ่านมาว่าน่าจะเกิดจากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งฝ่าฝืนสัญญาณไฟจราจร

พวกเขาขับรถไปจอดข้างรถตำรวจสายตรวจ

“ต้องเห็น้อยกันหน่อยนะครับ”

ตำรวจสายตรวจคนหนึ่งเดินเข้ามาทักทาย พวกจินโนก็กล่าวคำทักทายตอบกลับไปเช่นเดียวกัน

“หน่วยกู้ภัยและบรรเทาทุกข์มาแล้วหรือยังครับ” คานาซาวะถาม

“มาแล้วครับ นำตัวคนเจ็บหนึ่งคนส่งไปที่โรงพยาบาลเอกชนแล้วครับ เป็นคนขับรถซีดีคาร์”

จินโนก็คิดเช่นนั้น จากสภาพนั้นน่าจะอาการหนักเอาเรื่องอยู่

“ไม่มีคนอื่นได้รับบาดเจ็บอีกใช่ไหมครับ”

“ครับ โชคดีจริงๆ อย่างกับปาฏิหาริย์เลยละครับ”

“ว่าแล้วเชียว รถนำเข้านี้เหล็กแข็งน่าดู”

คานาซาวะพูด แต่ตำรวจสายตรวจกลับส่ายหัว “ไม่ได้หมายความว่า

แบบนี้ครับ คือคนที่นั่งมาด้วยกันในรถซีดีคาร์ก็แทบไม่ได้รับบาดเจ็บอะไรเลย”

“เอ๊ะ มีคนนั่งมาด้วยเหรอครับเนี่ย” จินไณถามเสียงดังขึ้นทันควัน

“โชคดีที่ไม่ได้นั่งข้างที่นั่งคนขับแต่นั่งด้านหลังคนขับนะครับ ถึงรถจะぶ๊บบิ้นเสียงทรงแต่คนนั่งผลุบไปอยู่ตรงระหว่างช่องว่างพอดีเลยแทบไม่ได้รับบาดเจ็บอะไรเลย”

“โห ถ้าอย่างนั้นก็เหมือนปาฏิหาริย์จริงๆ ละครับ”

จินไณเปล่งเสียงแสดงความทึ่ง

สถานที่เกิดเหตุเป็นสี่แยกที่ตัดระหว่างถนนฮานายะกับถนนที่มีรถวิ่งสวนกันไปมาฝั่งละหนึ่งเลน นอกเหนือจากสัญญาณไฟสำหรับยานพาหนะแล้ว ยังมีการติดตั้งสัญญาณไฟสำหรับคนเดินเท้าเพื่อข้ามถนนฮานายะอีกด้วย ซึ่งจังหวะที่สัญญาณเป็นไฟเขียวก็จะมีทำนองเพลง “โทริอันสะะ”¹ ดังขึ้น

ขอบถนนเป็นทางเดินเท้า เขยิบลึกเข้าไปด้านในอีกเป็นร้านค้าปลีกตั้งเรียงรายกันอยู่ และมีธนาคารสาขาย่อยตั้งอยู่ด้วย ด้านหน้าธนาคารมีนาฬิกาดิจิทัลไฟแอลอีดีเขวนอนอยู่บอกเวลา 00:22 น.

“พยานที่เห็นเหตุการณ์ละ” คานาซาวะถามตำรวจสืบสวนอุบัติเหตุจรรยาจร

“ตอนนี้ยังไม่มีเลยครับ ตั้งใจว่าจะประกาศหาต่อไปครับ”

“ฝากด้วยนะครับ”

การตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุดำเนินขึ้นโดยทันที และเนื่องจากผู้เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ยังไม่ได้ไปไหนจึงถูกเรียกตัวมาสอบสวนด้วยเริ่มจากชายที่ชื่อโทโมโนะ คาสึโอะคนขับรถนำเข้าคู่อรินี้

¹ เป็นเพลงที่ร้องประกอบการละเล่นคล้ายๆ “ริ้วข้าวสาร” โดยมีผู้เล่นสองคนจับมือกันเป็นขุ้มประตู่

โทโมโนะอายุ 23 ปีแต่ใบหน้าดูเด็กกว่านั้น เขาใส่ชุดสูทกระดุมสองแถวดูไม่เข้ากับรูปร่างผอมล่ำเท่าไร เมื่อถามถึงอาชีพ เขายืดอกตอบอย่างภาคภูมิใจว่า

“เป็นฟรีเตอร์² ครับ”

ดูเหมือนสมัยนี้จะเป็นยุคที่ถึงไม่มีงานประจำทำก็มีรถนำเข้าจากต่างประเทศขับกันเลยทีเดียว

จินโนแกลังทำเป็นยื่นหน้าเข้าไปใกล้ๆ แต่ก็ได้กลิ่นแอลกอฮอล์พอเริ่มทำการสอบปากคำอย่างจริงจัง โทโมโนะก็ไววายเสียงสูง

“ไฟเซียวนะครับ ผั่งผมนะไฟเซียว แต่คันทันเขาก็ยังขับพุ่งขึ้นมาอีก”

จินโนต้องปรามให้เบาเสียงลง แล้วว่า “เราเริ่มใหม่ตั้งแต่แรกดีกว่า นะครับ ก่อนอื่นคุณมาจากทางไหน แล้วก็กำลังจะไปไหนต่อครับ”

“โน่นครับ มาจากทางโน้น” โทโมโนะชี้ไปทางทิศตะวันออกของสี่แยก แล้วก็มองไปทางฝั่งตรงข้าม “ผมกะว่าจะไปทางนี้ครับ”

หมายความว่าโทโมโนะขับจากทิศตะวันออกไปทางทิศตะวันตกจะตัดข้ามถนนฮานายะที่เป็นเส้นทางรถวิ่งจากทิศเหนือไปทิศใต้

“ความเร็วรถคุณประมาณเท่าไรครับ” จินโนถาม

“ตามความเร็วที่กฎหมายกำหนดแน่นอนครับ”

โทโมโนะบ่นปาก

“ก็แล้วมันก็กิโลเมตรต่อชั่วโมงกันล่ะครับ”

จินโนตั้งต้นถามต่อ โทโมโนะเบะปากเบือนหน้าไปทางอื่น ดูก็รู้ว่าเขากำลังหลบตามองเครื่องหมายจราจร ไม่นานนั้นก็ตอบเสียงเบาๆ ว่า ประมาณ 40 กิโลเมตรต่อชั่วโมงได้ละมัง

“จริงหรือครับ แต่ดูจากรอยยางบนพื้นถนนก็รู้เลยนะครับว่าพูดจริงหรือเปล่า”

พอถูกชู้ โทโมโนะก็ทำท่าจืดเผ่าจืดผมให้เข้าทรงสีหน้าเหนื่อยหน่าย

² ฟรีเตอร์ คืองานในรูปแบบพาร์ตไทม์จ่ายค่าแรงเป็นรายชั่วโมง

“ผมก็จำไม่ค่อยได้หรอก แต่ก็จับด้วยความเร็วที่คิดว่าปลอดภัยนะครับ”

“อืม...เอาเถอะครับ ก็คุณว่าเป็นไฟเขียวนี่นะ”

พอพูดไปแบบนี้ โทโมโนะก็ยื่นหน้าเข้าไปใกล้จิ้นในทันที

“เขียว เขียว เขียวแน่นอน”

“เขียวยู่นานหรือยังครับ”

“เอ๊ะ...” โทโมโนะชะงักไป “นานหรือยัง?”

“ข้างหน้าเป็นระยะทางประมาณกี่เมตรครับ ตอนที่รถของคุณวิ่งมาแล้วสัญญาณไฟเป็นสีเขียว หรือว่าคุณจอดรอสัญญาณไฟแดงอยู่ แล้วก็ออกรถตอนที่สัญญาณเปลี่ยนเป็นสีเขียว”

โทโมโนะคิดสักพักก็ตอบว่า “ไม่ครับ มันเขียวตลอด”

“ตลอด? เขียวตลอดเลยเหรอ”

“ไม่น่าจะเป็นไปได้”

“เปล่าครับ คือผมผมรู้ตัวสัญญาณไฟก็เป็นสีเขียวแล้วครับ มันเขียวตั้งแต่ตอนขับผ่านสัญญาณไฟก่อนหน้านี้มาแล้วละมั้ง แล้วเอ่อ...ตอนที่พวกผมขับผ่านก็ยังเป็นไฟเขียว”

“แล้วคุณขับผ่านสัญญาณไฟอันก่อนมาอย่างไรครับ ได้หยุดรอก่อนที่จะไฟเขียวหรือเปล่า”

“ยังไงหว่า คิดว่าไม่ได้รอนะครับ...”

โทโมโนะทำท่าคิดหนัก แต่สุดท้ายแล้วก็ลงเอยว่า “ลืมไปแล้วละครับ”

จิ้นเินมองคานาซาวะที่ยืนฟังอยู่ข้างๆ คานาซาวะส่งสายตาดูตอบว่าเอาเถอะพอแล้ว

“ถ้าอย่างนั้น ช่วยเล่าเหตุการณ์ตอนเกิดอุบัติเหตุอย่างละเอียดทีนะครับ คุณกำลังจะขับผ่านสี่แยกไปตอนที่สัญญาณเป็นไฟเขียวอยู่ใช่ไหมครับ”

“ใช่ ใช่ จากนั้นรถคันนั้นก็วิ่งมาจากทางด้านซ้ายแล้วตัดหน้าผมเลยรีบเหยียบเบรกกะทันหันแต่ก็ไม่ทัน...”

โทโมโนะทำท่ายกมือขึ้นแล้วเบะปากส่ายหัว

“คุณไม่เห็นหรือว่ารถของอีกฝ่ายกำลังพุ่งเข้ามาใกล้”

“อืม...” โทโมโนะอ้าอึ้ง “ผมก็เห็นอยู่นะครับ แต่สัญญาณไฟฝั่งนั้นก็เปิดไฟแดงด้วย ผมเลยไม่คิดว่าเขาจะขับพุ่งมา นี่ผมพูดจริงๆ”

“โอเคครับ”

พอจินโนะพูดออกมาแบบนี้ โทโมโนะก็ทำหน้าที่ใจเหมือนกับตีความไปแล้วว่าจินโนะยอมเข้าใจในสิ่งที่เขาต้องการบอก สีหน้าแบบนี้ดูเหมือนเด็กเล็ก ๆ

เมื่อลองถามเกี่ยวกับเหตุการณ์หลังจากที่เกิดอุบัติเหตุ โทโมโนะบอกว่าเขากับเพื่อนสาวที่นั่งมาด้วยกันก็รีบลงมาจากรถทันที แล้วรีบใช้โทรศัพท์สาธารณะที่อยู่ใกล้ๆ โทรไปที่ 119 กับ 110 เนื่องจากอีกฝ่ายได้รับบาดเจ็บจึงคิดว่าจะต้องทำอะไรสักอย่าง แต่ประตูปิดเบียร์จนไม่สามารถช่วยเหลือออกมาได้

“พอจะเข้าใจเรื่องราวๆ แล้วครับ” จินโนะวางปากกาลง “คุณเองก็ควรได้รับการตรวจร่างกายที่โรงพยาบาลเสียหน่อยนะครับ อุบัติเหตุรถยนต์เป็นเรื่องน่ากลัว แล้วค่อยมาขยับรถออก รถม่าจะขับได้อยู่ แต่ผมว่าอย่าขับกลับดีกว่าครับ ลองติดต่อเจเอเอฟ³ ให้มาช่วยก็ได้”

โทโมโนะพยักหน้าแล้วจู้ๆ ก็พูดขึ้นมาเหมือนกับเพิ่งนึกได้

“นี่ แบบนี้ผมไม่ผิดใช่ไหมครับ ก็มันเป็นสัญญาณไฟเขียว”

ระหว่างที่จินโนะนึกคำตอบ

“ก็แล้วแต่สถานการณ์ด้วย”

³ Japan Automobile Federation สหพันธ์รถยนต์แห่งประเทศไทยญี่ปุ่นเป็นสมาคมยานยนต์ที่ตั้งอยู่ในเมืองมินาโตะ กรุงโตเกียว ก่อตั้งขึ้นในปี 2506 วัตถุประสงค์หลักขององค์กรคือการจัดการธุรกิจต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับรถยนต์ และเพื่อปกป้องผลประโยชน์ของเจ้าของและผู้ขับที่ในญี่ปุ่น

คานาซาวะเอ่ยออกมาเป็นครั้งแรก “ไม่รู้ว่าคุณขับอีกฝ่ายเป็นตายร้ายดียังไงบ้าง”

โทโมโนะซึบิริมฝีปากเล็กน้อย เป็นอากัปกิริยาที่ดูคลุมเครือ แต่ดูเหมือนจะมีรอยยิ้มบางๆ ที่ทำให้จินในรู้สึกไม่ชอบใจอย่างบอกไม่ถูก

เขาจึงไปถามข้อมูลจากทางเพื่อนสาวของโทโมโนะบัง เธอเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยหญิงชื่อฮาตายามะ รุมิโกะ ถ้าไม่นับดวงตาที่หลุกหลิกกับริมฝีปากกว้างอย่างไม่น่าเชื่อเธอก็จัดว่าเป็นคนสวยมากทีเดียว ทุกครั้งที่เธอขยับตัวจะมองเห็นริ้วขามาภายใต้กระโปรงสั้นที่ไพล่ออกมากระหว่างเสื้อโค้ตขนสัตว์สีชาวนวล

จินในถามเหมือนกับที่ถามโทโมโนะ แต่คำตอบที่ได้รับจากเธอไม่ค่อยน่าพอใจ

“แบบว่าฉันหลับอยู่พอดีเลยนะค่ะ” เป็นคำให้การของเธอ “พอได้ยินเสียงโครมฉันทกใจมาก เลยลืมตาตื่นมาก็เห็นสภาพนั้นแล้ว เลยไม่รู้ไม่เห็นอะไรเลย”

เธอเน้นเสียงตรงประโยคที่ว่า “ไม่รู้ไม่เห็นอะไรเลย”

“หมายความว่าคุณก็ไม่ใช่ใหม่ครับว่าตอนนั้นสัญญาณไฟสีอะไร”

พอจินในพูดแบบนี้ รุมิโกะก็ทำหน้าตักใจสีหน้าซีดเผือด แล้วก็รีบโบกมือปฏิเสธเป็นพัลวัน

“ไม่ค่ะไม่ เป็นสัญญาณไฟเขียวค่ะ ฝั่งของเราเป็นไฟเขียวอยู่”

“แต่คุณหลับอยู่นี่นา”

“ก็...พอชนแล้วฉันตื่นขึ้นมาลงจากรถ ตอนนั้นเป็นสัญญาณไฟเขียวค่ะ”

“แต่มันอาจจะเพิ่งเปลี่ยนจากไฟแดงเป็นไฟเขียวก็ได้ครับ”

“ไม่หรอกค่ะ ก็...พอหลังจากนั้นสัญญาณไฟก็เปลี่ยนจากไฟเขียวเป็นไฟเหลืองแล้วก็ไฟแดงเลย ถ้ามันเพิ่งจะเปลี่ยนเป็นไฟเขียว ก็น่าจะเขียวอยู่สักพักไม่ใช่ไหมล่ะค่ะ”

รุมิโกะเงยหน้าขึ้นมองจินในด้วยสายตาวังวอน

“โอเคครับ ผมเข้าใจความหมายที่คุณพูด”

เมื่อเขาพูดเช่นนั้น เธอก็ทำท่าเหมือนโล่งใจ

เมื่อแยกตัวออกมาจากฮาดายามะ รุมิโกะ จินในก็กวาดตามองไปรอบๆ แล้วเดินเข้าไปหาตำรวจสืบสวนอุบัติเหตุจราจร เนื่องจากเขาหาตัวผู้โดยสารที่นั่งมาในรถขีตี้คาร์ไม่พบ

“อ้อ อยู่ตรงโน้นครับ”

นายตำรวจคนนั้นชี้ไปที่ตู้โทรศัพท์ซึ่งอยู่ข้างๆ สัญญาณไฟจราจรภายในตู้โทรศัพท์ที่ถูกระงับมีเด็กสาวช่วงวัยประมาณมัธยมปลายสวมเสื้อโค้ตผ้าสักหลาดสีน้ำตาลหนาน้อยอยู่ ประตูตู้โทรศัพท์เปิดค้างไว้ เธอกำลังโทรศัพท์ไปที่ไหนสักแห่ง

“ผมชวนเธอขึ้นรถพยาบาลไปด้วยกันแล้วครับ แต่เธอไม่ฟัง บอกแต่ว่าไม่ได้เป็นอะไร”

“หืม”

เมื่อจินในเดินเข้าไปใกล้ เขายกมือขึ้นทักทายเธอ แต่ดูเหมือนเธอไม่สังเกตเห็นเขาเลย ทั้งที่หันหน้ามาทางเขาอยู่แท้ๆ

“ไม่มีประโยชน์หรอกครับ”

ตำรวจสืบสวนอุบัติเหตุจราจรส่งเสียงมาจากทางด้านหลัง “เด็กคนนั้นเธอมองไม่เห็นครับ ผมเป็นคนบอกเธอเองว่ามีตู้โทรศัพท์อยู่ที่ตรงนั้น”

2

ชื่อของสาวน้อยคนนั้นคือมิคุริยะ นาโอะ ชายที่ถูกห้ามส่งโรงพยาบาลคือพี่ชายของเธอชื่อว่าเคนไซ สองพี่น้องกำลังเดินทางกลับจากบ้านญาติ

ที่อยู่ละแวกใกล้เคียง หากพิจารณาจากที่อยู่ตำแหน่งของบ้านหลังนั้น บอกได้ว่ามิคุริยะ เคนโซซึบุตรตรงขึ้นมาจากทิศใต้ไปทางทิศเหนือโดยผ่าน ถนนฮานายะ

นาโอะใสแว่นตาที่ติดฟิล์มสีอ่อน แต่ดวงตาที่อยู่ด้านในกรอบแว่นนั้น ลืมตาเปิดเป็นปกติ ดูแล้วไม่มีทางรู้ได้เลยว่าตาคุณั้นมองอะไรไม่เห็น ผิวเธอ สวยเหมือนเครื่องปั้นดินเผา จัดได้ว่าเป็นเด็กสาวที่งดงาม

การสอบปากคำเธอถูกดำเนินขึ้นภายในรถตู้

“รู้ใช่ไหมว่าเกิดอะไรขึ้น”

จินโนถามด้วยน้ำเสียงที่นุ่มนวลอย่างระมัดระวัง เธอพยักหน้ารับ

“จำเหตุการณ์ก่อนที่จะเกิดอุบัติเหตุได้ไหม”

“ได้ค่ะ”

“กำลังคุยอะไรกับพี่ชายอยู่หรือเปล่า”

“เปล่าค่ะ เรามีคุยกันตอนที่ออกมาจากบ้านญาติ แต่ตอนก่อนเกิด อุบัติเหตุ เราฟังวิทยุกันเงียบๆ แทบจะไม่ได้คุยกันเลย”

เธอเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แต่วิธีการพูดจาจะฉานกว่า เด็กสาวในวัยเดียวกันทั่วไปมาก

อิม จินโนตอบสั้นๆ แล้วคิดคำถามถัดไป จะถามอย่างไรให้ได้ข้อมูล จากคนที่ตามองไม่เห็นอย่างเด็กสาวคนนี้นี้นะ

“คำถามที่จะถามนี้ให้ตอบตามความรู้สึกของเธอตอนนั้นได้เลยนะ เธอคิดว่ารถขับด้วยความเร็วสักเท่าไร รู้สึกว่าขับเร็วพอสมควรเลยหรือเปล่า”

ระหว่างที่ถามออกไปก็รู้สึกคำถามนี้ใช้ไม่ได้เอาเสียเลย เพราะ ความเร็วหรือไม่เร็วนั้นแต่ละคนย่อมรู้สึกไม่เหมือนกัน ขณะจินโนรู้สึกผิด อยู่ในใจแต่นาโอะกลับตอบคำถามนั้นกลับมาอย่างคาดไม่ถึงว่า

“คิดว่าน่าจะประมาณ 50 ถึง 60 กิโลเมตรต่อชั่วโมงค่ะ เพราะ ดึกมากแล้ว พี่ก็เลยเร่งขับเร็วขึ้นเหมือนกันค่ะ”

จินโนและคานาซาวะหันมองหน้ากันโดยไม่รู้ตัว

“ทำไมถึงรู้ล่ะ”

คานาซาวะถาม

“ก็หนูนั่งรถพี่ชายอยู่เป็นประจำ เลยรู้สึกได้จากแรงที่รถสั่นสะเทือน แล้วก็เสียงเครื่องยนต์”

นาโอะตอบเหมือนไม่มีอะไร

ดังนั้น จินโนจึงอุตรिलองตั้งคำถามแฉลงๆ ที่ยิงไม่น่าจะรู้เข้าไปอีก เขาถามเธอว่าคิดว่าสัญญาณไฟตอนนั้นเป็นสีอะไร ซึ่งกระทั่งคำถามนี้ เธอก็ไม่ได้พูดว่าไม่รู้ออกมา

“คิดว่าสีเขียวค่ะ” เธอตอบอย่างมั่นใจ

“ทำไมรู้ล่ะ”

“ก่อนจะเกิดอุบัติเหตุแป๊บเดียว พี่พูดขึ้นมาค่ะว่า เย้ ไฟเขียว จังหวะพอดีเลย”

“เย้ ไฟเขียวนั่นหรอ”

จินโนลังเลว่าต้องทำอย่างไรกับคำให้การแบบนี้ เพราะคนที่ยืนยันว่าเป็นสีเขียวไม่ใช่ตัวเธอเอง

ระหว่างที่เขาคุ่นคิด “นอกจากนี้” เธอขึ้นเสียงสูงเล็กน้อยแล้ว เว้นจังหวะก่อนจะพูดต่อว่า

“นอกจากนี้ พี่ชายของหนูไม่ใช่คนมักง่ายค่ะ พี่ไม่มีทางไม่สนใจหรือคิดจะฝ่าสัญญาณไฟจราจรแน่นอนค่ะ เป็นไปไม่ได้เลย”

หลังจากการสอบปากคำเสร็จสิ้นลง และตรวจสอบเรื่องการเคลื่อนย้ายรถที่ประสบอุบัติเหตุเรียบร้อยแล้ว จินโนและคานาซาวะก็มุ่งตรงไปยังโรงพยาบาลเอกชนที่มีคุริยะ เคนโซถูกห้ามส่ง พวกเขาให้นาโอะขึ้นรถไปด้วยกัน ส่วนโทโมโอะ คาสึโอะและฮาดายามะ รัมมิโกะนั้น เจ้าหน้าที่ตำรวจสืบสวนอุบัติเหตุจราจรอาสาพาไปส่งให้

พอไปถึงที่โรงพยาบาล พ่อและแม่ของนาโอะมาถึงอยู่ก่อนแล้ว

เมื่อเห็นเธอ พวกเขาจึงเข้ามาหาด้วยความเป็นห่วง

“แล้วพี่ล่ะคะ” นาโอะถาม แม่ตอบว่ากำลังผ่าตัดอยู่

จินโนและคานาซาวะตัดสินใจเดินห่างออกมารอใกล้ๆ บริเวณแถวนั้น ก่อน พวกเขาอยากยืนยันให้แน่ใจว่าหมอจะช่วยชีวิตเคนไซให้ได้หรือไม่ และอยากขอเลือดของเคนไซจากหมอเพื่อเอาไปตรวจแอลกอฮอล์เพิ่มเติม อีกด้วย

“คิดว่าไงครับ”

จินโนเหลือ่ตามองไปทางสมาชิกครอบครัวขณะถามคานาซาวะ

“พูดยาก”

ผู้หมวดกล่าว “ต่างฝ่ายต่างบอกว่าเป็นไฟเขียว แคมเด็กคนนั้นก็ไม่ได้เห็นด้วยตัวเองอีก ฉันไม่คิดจะดูถูกคนพิการหรอกนะ แต่อย่างว่าละ ก็เสียเปรียบอยู่ดี”

“ต้องรอคำให้การจากปากของพี่ชายสินะครับ”

“ก็ต้องอย่างนั้นละ”

แต่ถ้าหากว่าเคนไซไม่ได้สติแบบนี้ไปตลอด อาจจำเป็นต้องฟังแต่คำให้การทางฝั่งของพวกโทโมโนะก็เป็นได้

“แต่ไม่ว่ายังไงดูท่าคงต้องติดป้ายประกาศสินะครับ”

“นั่นสิ ถึงจะหวังอะไรไม่ได้ก็เหอะ”

ในเมื่อทั้งสองฝ่ายต่างยืนยันกรานว่าสัญญาณไฟฝั่งตัวเองเป็นไฟเขียวแล้วละก็ วิธีแก้ปัญหาคือที่ดีที่สุดเห็นจะไม่พ้นการตามหาพยานผู้เห็นเหตุการณ์ แต่ในบรรดาพวกคนที่มามุ่งดูที่เกิดเหตุ ไม่มีคนที่เห็นเหตุการณ์ วินาทีขณะเกิดเหตุเลยสักคน จึงต้องทำป้ายประกาศตามหาพยานผู้เห็นเหตุการณ์แล้วนำไปตั้งใกล้ๆ จุดเกิดเหตุ แต่จากประสบการณ์ที่ผ่านมาของจินโน ป้ายนั้นไม่เคยได้ผลเลยสักครั้ง

“เหมือนจะเสร็จแล้ว”

เมื่อได้ยินคานาซาวะพูดแล้วมองไป ก็เห็นนายแพทย์ออกมาจาก

ห้องผ่าตัดพอดี แพทย์ท่านนั้นพูดอะไรสักอย่างกับพ่อแม่ของครอบครัว มิคุริยะด้วยสีหน้าเคร่งเครียด เสียงนั้นคงลอยไปเข้าหูของนาโอะทำให้เธอ ปล่อยโฮออกมาเป็นคนแรก

3

เมื่อตรวจสอบคลิปวิดีโอผ่านหน้าจอคอมพิวเตอร์แล้ว คาเซะ โนริโอะ พยักหน้าให้กับผลงานที่น่าพอใจ ในนั้นไม่ใช่คลิปที่ถ่ายอะไรพร่ำเพรื่อ เหมือนสิ่งอื่นใดมันเป็นผลงานที่ดูมีพลังมากที่สุดทีเดียว

...เพราะมันเป็นอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นจริง

โนริโอะเริ่มหมกมุ่นกับกล้องวิดีโอตั้งแต่เข้ามาหาวิทยาลัยเมื่อปีที่แล้ว เขาได้รับกล้องเป็นของขวัญสำหรับการสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ ตอนแรก เขามีความสุขสนุกกับการถ่ายภาพไปเรื่อยๆ เท่านั้น แต่หลังจากนั้นเขาก็ เริ่มอยากสร้างผลงานของตัวเองขึ้นมา แต่ถึงอย่างนั้นการสร้างละครเป็นเรื่องยาก ตอนนี้เขาจึงมุ่งมันกับการตระเตรียมเข้าไปถ่ายเหตุการณ์ในคดีต่างๆ ทันทีแม้จะเป็นแค่เหตุการณ์เล็กๆ น้อยๆ ก็ตาม แล้วก็ติดต่อคลิปเท่าที่ตัวเองจะทำได้เอามาทำเป็นรายการข่าวขึ้นมา บางทีก็ลองใส่ตัวหนังสือลงบนหน้าจอบ้าง

แต่ปัญหาก็คือเหตุการณ์ที่จะเรียกว่าเป็นคดีได้ มันไม่ได้เกิดขึ้นรอบตัวบ่อยๆ ด้วยเหตุนี้เขาจึงลงเอยด้วยการมีแต่ข่าวทำนองฤดูใบไม้เปลี่ยนสี มาเยือนแล้ว หรือไม่กี่หิมะแรกของปีตกลงมาแล้ว ซึ่งเขาไม่พอใจเลย

แต่แล้วในช่วงเวลาที่เกิดความรู้สึกแบบนั้นก็มีอุบัติเหตุเกิดขึ้นใน คำคืบนี้ เขาได้ยินเสียงโครมดังลั่น พอเปิดหน้าต่างดูก็เห็นรถชนกันที่สี่แยก ช่างหน้าห่างไปเล็กน้อย โนริโอะรีบคว้ากล้องวิดีโอแล้ววิ่งออกไปด้วยความ

ลิ่งโลด เขาถ่ายภาพได้ทันทุกเหตุการณ์ตั้งแต่รถตำรวจและรถพยาบาล
รีบวิ่งมาถึงที่เกิดเหตุ และตอนที่ช่วยเหลือผู้บาดเจ็บออกมาจากรถที่
ประสบอุบัติเหตุ

เหมือนได้คืบจะเอาศอก แต่อยากถ่ายวินาทีที่รถประสานงากันได้
ทันจึงเลยลื่นน้ำ

แต่เอาเถอะ เป็นไปไม่ได้หรอก โนริโอะดูจอมอนิเตอร์อย่างพอใจกับ
ตัวเอง บนจอนั่นกำลังปรากฏภาพสัญญาณไฟจราจรและบริเวณที่เกิดเหตุ
ณ เวลานั้น นอกจากนี้ ยังมีภาพเหตุการณ์โดยรอบบริเวณนอกเหนือจาก
จุดเกิดเหตุซึ่งเขามันก็ทักไว้อย่างตั้งใจ

เอาละ ทีนี้ เราจะตัดต่อคลิปยังไงดีนะ

โนริโอะครุ่นคิดเกี่ยวกับวิธีการตัดต่ออยู่อย่างนั้น

4

เช้าวันรุ่งขึ้น เมื่อท้องฟ้าสว่างแล้ว จินไนและคานาซาวะไปที่จุด
เกิดเหตุอีกครั้ง รอยยางรถที่บิดกับพื้นถนนจะเหลืออยู่ให้เห็นได้ประมาณ
สองสามวัน ถ้าเป็นไปได้ก็ควรจะทำลายรูปเก็บไว้ในช่วงขณะที่ยังเห็นชัด

“ถ้าสังเกตจากรอยเบรค ผังนายโทโมโนะนั้นขับด้วยความเร็วเกือบๆ
70 กิโลเมตรต่อชั่วโมงเลยนะเนี่ย ใ้อ้หมอนั้นเอาแต่โกหกทำเดี่ยวเลย
ให้ตายสิ”

ปกติคานาซาวะเป็นคนอ่อนโยน แต่กลับพูดด้วยน้ำเสียงกระโชก
โชกฮากที่ไม่คุ้นหูออกมา คงเกิดจากเหตุที่มีคุริยะ เคนโซต้องมาจบชีวิตลง
ยิ่งไปกว่านั้น ผู้ที่กระทำความผิดโดยตรงอย่างนายโทโมโนะกลับหายไป
จากโรงพยาบาลเมื่อไรก็ไม่รู้ ไม่มีแม้กระทั่งคำกล่าวลาสักคำกับครอบครัว

ผู้สูญเสีย ดังนั้น เมื่อครูจินโนจึงโทรศัพท์ไปที่บ้านของเขา

“ผมไม่ผิดนะ”

เขาพูดด้วยน้ำเสียงต่อต้านไม่พอใจ

“ฝ่ายนั้นต่างหากที่ฝ่าสัญญาณไฟจราจรมา ที่ตายไปนี่ก็เพราะตัวเองทำเองทั้งนั้น”

แต่อย่างน้อยก็ควรกล่าวทักทายกันสักหน่อย

“ผู้เสียหายคือผมนะ ฝ่ายที่ควรเข้ามาหาก่อนคือพวกนั้นต่างหาก”

เขาตอบอย่างหน้าไม่อาย

หลังจากที่สอบสวนประเด็นหลักๆ เรียบร้อยแล้ว

“เป็นอย่างที่เด็กคนนั้นพูดไว้ มิคุริยะ เคนโซคงขับรถในช่องประมาณ 50 ถึง 60 กิโลเมตรต่อชั่วโมง จังหวะที่เหยียบเบรกดูแล้วเข้าไปหน่อย ถ้าวิ่งผ่านไปได้ทัน อุบัติเหตุการเสียชีวิตคงไม่เกิดขึ้น แฮ้อ พุดไปตอนนั้นก็ช่วยอะไรไม่ได้แล้ว” คานาซาวะพูด

“ถ้าขับด้วยความเร็วที่เกินกว่ากำหนดสัก 10 หรือ 20 กิโลเมตรต่อชั่วโมง ยังพออภัยให้ได้คุณะครับ”

เนื่องจากไม่ประทับใจในตัวโทโมโตะ วิธีการพูดเลยฟังแล้วดูปกป้อง มิคุริยะ เคนโซไปโดยไม่รู้ตัว

หลังจากนั้นก็มีการนำป้ายประกาศไปตั้งโดยข้อความระบุว่า

‘เวลาประมาณ 0:00 น. ของวันที่ 7 เดือนนี้ เกิดอุบัติเหตุรถชนกันที่บริเวณสี่แยกแห่งนี้ ขณะนี้กำลังตามหาพยานที่เห็นเหตุการณ์ หากผู้ใดพอจะมีเบาะแส กรุณาติดต่อมายังตำรวจจราจร สถานี xx’

หลังจากอ่านบททวนข้อความแล้ว จินโนก็ถอนหายใจ ต่อให้จะมีพยานเห็นเหตุการณ์ แต่การไม่ออกมาแสดงตัวก็ย่อมมีเหตุผลบางอย่าง ซึ่งเหตุผลนั้นอาจเป็นเหตุผลพื้นๆ ทั่วไปว่า “เดี๋ยวจะยุ่งยากุ่นวาย” เขาไม่คิดตัวกับการแค่มาเห็นป้ายประกาศนี้เข้าจะทำให้พยานเปลี่ยนใจได้ไม่สิ ก่อนจะไปถึงจุดนั้น เขาแค่จะมีสักก็คนที่หยุดมองป้ายนี้แล้วอ่าน

“ได้ยินคนที่ร้านบุหรี่ปรถถนนเส้นนั้นบอกว่าเห็นเด็กผู้หญิงสองคนขึ้นรถแท็กซี่ไป พอนึกอะไรออกบ้างหรือเปล่า”

“แท็กซี่?” สีหน้าแม่ของนาโอะแสดงความไม่สบายใจยิ่งขึ้น “ไม่เลยตั้งใจจะไปที่ไหนกันนะ”

หรือว่า...

บางสิ่งแวบเข้ามาในหัวของจินโนะ พอเขาออกมาจากที่นั่นก็ตรงไปยังถนนที่พวกเขาขึ้นรถแท็กซี่ แล้วก็ขึ้นรถแท็กซี่ไม่มีผู้โดยสารที่ผ่านมาพอดี

“ไปสี่แยกในเมือง C หมู่ 3” เขาบอก

เขาลงรถก่อนที่จะถึงตรงจุดเกิดอุบัติเหตุเล็กน้อยแล้วเดินต่อนานาพิคาติจิทัลที่อยู่หน้าธนาคารแสดงเวลา 09:12 น. ในเวลานี้ปริมาณความหนาแน่นของรถยนต์บนท้องถนนน้อยลงอย่างรวดเร็ว คนที่กำลังเดินอยู่ก็ดูบางตา

เป็นไปตามคาด นาโอะอยู่ที่นี้ เธอสวมเครื่องแบบสีกรมท่ายืนอยู่ตรงหัวมุมสี่แยก คนที่ยืนอยู่ข้างๆ คงจะเป็นน้องสาวที่ชื่อยูกิ แต่เธอตัวสูงกว่านาโอะมากและใส่สูทสีดำ ถ้ามองผ่านๆ จึงดูเหมือนเป็นพี่สาวของนาโอะเสียมากกว่า

“กำลังทำอะไรกันอยู่นะ”

จินโนะส่งเสียงทักไป ทำให้ทั้งสองคนสะดุ้งตกใจ ยูกิก้าวถอยหลังแสดงท่าทีระแวงระวัง แต่แวตามุ่งมั่นเด็ดเดี่ยว

“คุณตำรวจคนเมื่อวาน?”

นาโอะเอียงคอเล็กน้อยเอ่ยถาม พอได้คำตอบว่าใช่ ทั้งคู่ค่อยมีสีหน้าโล่งใจ

“ฉันไปที่บ้านของเธามา ทุกคนกำลังเป็นห่วงกันใหญ่เลยนะ เดี่ยวฉันไปส่ง รีบกลับกันเถอะ”

นาโอะนั่งเสียบไปสักพัก

“หนูพาน้องสาวมาดูที่เกิดเหตุ”

เธอพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “น้องบอกอยากจะมาดูให้ได้ พวกเรา
เลยมากันสองคนตั้งใจว่าจะมาส่งวิญญาณพี่ที่ตรงนี้”

“อย่างนี้เอง”

จินไนหันไปมองทางน้องสาว ยูกิเอามือทั้งสองกุมประสานกัน
หลวมๆ ตรงหน้า แล้วก้มลงมองมือของตัวเอง ที่ข้อมือของเธอมีนาฬิกา
ดิจิตอลลายดิสเนย์ ดูขัดกับเสื้อผ้าที่ดูเป็นผู้ใหญ่ของเธอมาก

หลังจากที่พวกเธอโทรศัพท์กลับไปหาที่บ้าน จินไนก็นั่งรถแท็กซี่
ไปส่งเธอทั้งสอง ระหว่างที่อยู่ไนรถ นาโอะถามเกี่ยวกับความคืบหน้าของ
คดีหลังจากนั้น

“ทำยังไงก็ยังไม่หายานไม่ได้สักที”

จินไนพูดแล้วรู้สึกเหมือนตัวเองหาข้อแก้ตัว

“ถ้าทำยที่สุดก็ยังไม่ทราบแน่ชัด จะเป็นยังไงต่อคะ คู่กรณีจะไม่ต้อง
รับผิดชอบอะไรเลยนั้นหรือคะ”

“เอ่อ เรื่องนั้นยังไม่รู้เหมือนกัน คิดว่าน่าจะมีการส่งเรื่องให้อัยการ
พิจารณาเอกสารดูก่อน เพียงแต่”

“เพียงแต่?”

“ถ้าไม่มีหลักฐาน มีโอกาสสูงที่จะไม่มีการดำเนินคดีเพราะไม่สามารถ
คงสำนวนไว้ในชั้นศาลได้”

“หมายความว่าฟ้องอะไรไม่ได้เลยนั้นหรือคะ” นาโอะถามเสียง
แหลึม

“ก็ทำนองนั้นนั่นแหละ” พอเขาพูดจบ เธอก็ดริมฝีปากแน่น

“แต่เราตั้งใจจะไม่ให้มันเป็นอย่างนั้น ถึงทำป้ายประกาศเพื่อตาม
หาพยานที่เห็นเหตุการณ์

“หนูรู้ค่ะ”

นาโอะขยับแว่นตากันแดด แล้วหันหน้าไปทางจินไน

“คุณตำรวจคะ ที่ว่าเห็นเหตุการณ์หมายถึงว่าต้องเห็นกับตาใช่ไหมคะ”

“แน่นอน มีอะไรหรือเปล่า”

“เปล่าคะ ไม่มีอะไร”

นาโอะส่ายหัวเล็กน้อยแล้วหันไปทางน้องสาว ตั้งแต่นั้นมาบนรถแท็กซี่ น้องสาวของเธอเอาแต่มองวิวนอกหน้าต่างยังไม่ได้เอ่ยอะไรออกมาสักคำ

5

วันรุ่งขึ้น มีชายที่กล่าวอ้างว่าเป็นพยานเห็นเหตุการณ์ปรากฏตัวขึ้น เขาชื่ออิซิดะ เป็นนักเรียนสวมเสื้อแจ็คเก็ตหนังกับยีนส์ ย่อมผมกระจุกหนึ่ง จินโนและคานาซาว่าฟังเรื่องราวจากเด็กหนุ่มคนนั้นที่โต๊ะมุมหนึ่งในกองบังคับการตำรวจจราจร

“ก่อนเที่ยงคืนนิดหน่อยได้ละมั้ง ผมขับรถถนนเส้นนั้น แล้วก็บังเอิญเห็นเข้าต่อหน้าต่อตาเลยครับ...เห็นจะตกใจหมดเลยครับเนี่ย”

อิซิดะพูดไปเคี้ยวหมากฝรั่งไป

“ถนนเส้นนั้นที่ว่าเนี่ยคือถนนอะไรนะ”

จินโนเอาแผนที่ถนนออกมากางตรงหน้าอิซิดะ อิซิดะยื่นคางออกมาพลางมองหา แล้วก็บอกว่า “ตรงนี้” เขาชี้ไปที่ถนนเส้นหนึ่ง ซึ่งก็คือถนนเส้นที่ตัดกับถนนฮานายะ

“ตรงนี้ยังงัย” จินโนถาม

“จากตรงนี้ไปตรงนี้”

อิซิดะใช้นิ้วชี้ไว้เล็บยาวชี้ให้ดู ถ้าดูตามนั้นก็ชี้เขามาจากอีกฝั่งหนึ่ง

ตรงข้ามกับรถของโทโมโนะ และขับสวนทางไป

“ถ้าอย่างนั้นก็แปลว่าผ่านด้านข้างจุดที่เกิดอุบัติเหตุไปซะใหม่”

“ใช่ ใช่” อชิตะผงกหัวขึ้นลงหลายรอบ

“แต่” จินโนมองตาคู่สนทนา “ไม่มีใครเห็นรถที่ขับวิ่งออกไปหลังเกิดอุบัติเหตุเลยนะครับ”

หลังจากฟังประโยคนั้น อชิตะก็พนมมหายใจพรี๊ด

“ทุกคนลืมไปนะสิ หรือไม่ก็มัวแต่หันไปสนใจรถคันที่ประสบอุบัติเหตุ”

จินโนเหลือบมองคานาซาวะ คานาซาวะผงกศีรษะเล็กน้อยหนึ่งครั้ง

“ถ้าอย่างนั้นช่วยอธิบายเหตุการณ์ที่เห็นอย่างละเอียดทีครับ”

“ก็คือผมวิ่งมา สัญญาณไฟข้างหน้าเป็นไฟเขียว ผมก็เลยตั้งใจจะขับผ่าน แล้วตอนนั้นอยู่ๆ ก็มีรถสีเหลืองพุ่งมาจากทางด้านขวา พอตีมันยังมีระยะทางห่างอยู่ผมเลยเบรกทัน แต่รถคันนั้นไปชนกับรถนำเข้าที่ขับมาฝั่งตรงข้าม”

อชิตะอธิบายโดยใช้ฝ่ามือตัวเองทำเป็นรถ

“เข้าใจแล้ว” จินโนพยักหน้า “สรุปง่ายๆ ก็คือรถคันสีเหลืองวิ่งฝ่าสัญญาณไฟจราจรมาสินะ”

อิม เขาใช้ปากกาเคาะกับโต๊ะ

“แล้วคุณคิดยังไงถึงเพิ่งมาแจ้งกับทางเราเอาตอนนี้ล่ะครับ”

พอลองถามดู อชิตะก็เผยอยิ้มเล็กน้อย

“จริงๆ ผมไม่ออกไปพัวพันกับปัญหาหรอกนะครับ ไม่ใช่ว่าอยากได้รางวัลอะไรหรอก แต่ว่าเผื่อคำให้การของผมจะช่วยใครบางคนได้ เลยคิดวามาแจ้งดีกว่า ผมก็เลยมานี่ละ”

“นับเป็นการเปลี่ยนใจในทางที่ดีนะครับเนี่ย”

“ใช่ไหมล่ะ ไม่รู้ว่คำให้การของผมจะเป็นประโยชน์กับฝ่ายไหน

แต่อยากได้ค่าขนมจากฝ่ายนั้นพอหอมปากหอมคอเหมือนกันนะเนี่ย งั้นก็ไปละ”

จินโนคิดว่าแขนเสื้อของอิซิดะที่ลุกขึ้นยืน อะไรอีกละ อิซิดะชักสีหน้า

“เล่าละเอียดกว่านี้อีกหน่อยสิครับ”

“ไม่มีอะไรจะคุยแล้วนี่”

“อย่าพูดแบบนั้นสิ ที่กำลังจะเริ่มคุยต่อจากนี้ถึงจะเป็นประเด็นสำคัญต่างหาก ก่อนอื่น ทำไมคุณถึงขับรถผ่านถนนเส้นนั้นในเวลาตีคืนปานนั้น ช่วยอธิบายหน่อยได้ไหมครับ”

จากคำให้การของอิซิดะส่วนใหญ่ฟังแล้วก็สมเหตุสมผล เขาเล่าว่า เหตุผลที่ขับรถผ่านถนนเส้นนั้นเป็นเพราะผู้บริหารของที่ทำงานพิเศษของเขาใช้ให้ไปทำธุระที่เมืองใกล้ๆ แล้วตอนนั้นเป็นตอนที่กำลังขับกลับรถคันนั้นเป็นรถของผู้บริหารชื่ออัคราวน์ เวลาที่ขับออกมาจากสถานที่ที่ไปทำธุระก็สมเหตุสมผล ใจความที่เกี่ยวกับเส้นทางระหว่างนั้นก็ไม่มีอะไรที่ฟังแล้วผิดปกติ

แต่จินโนไม่ค่อยอยากเชื่อเรื่องนี้ทั้งหมดอย่างสนิทใจนัก จากภาพลักษณ์ของนายอิซิดะคนนี้ ดูแล้วไม่ใช่นิสัยของคนประเภทที่จะอุตสาห์ออกมาแสดงตัวเวลาที่ไปพบเห็นอะไรเข้า มีความเป็นไปได้สูงที่เขาจะเป็นหน้าม้าจากทางฝั่งโทโมโนะ

“ถ้ามีหลักฐานอะไรสักนิดที่พิสูจน์ได้ว่าคุณอยู่ในสถานที่ที่เกิดเหตุ ตอนเวลานั้นจริงๆ ได้ก็จะดีมากเลยนะครับ”

เขาลองเปลี่ยนน้ำเสียงพูด เมื่ออิซิดะได้ยินดังนั้น ก็ยึดอกภูมิใจตอบกลับมามากอดไม่ถึงว่า “มีสิ” จินโนประหลาดใจไม่น้อย

“หลักฐานอะไรครับ”

“หลังจากนั้นผมก็โทรศัพท์ไปที่ร้านทันที ใช้โทรศัพท์ในรถนะนะ โทรไปบอกว่าให้ช่วยอัตรายการโทรศัพท์คนที่อยากดูให้ที แล้วก็เลยได้เล่าให้

เจ้าของร้านฟังด้วยว่าเพิ่งจะเห็นอุบัติเหตุรถชนกันอย่างแรงเดี๋ยวนี้เอง ลองไปถามเจ้าของร้านดูได้”

“ตอนนั้นประมาณกี่โมงครับ”

“เอ่อ”

อิชิตะเอามือเกาคางทำสีหน้าครุ่นคิด แล้วก็ตืดนิ้วดังเป๊าะ

“ใช่แล้ว ไม่เห็นต้องนึกเลย ตอนเกือบจะเที่ยงคืนไง ก็ตอนนั้นก็จะขอให้ช่วยอัศจรรย์การที่จะเริ่มฉายตอนเที่ยงคืนนี่นา”

“อืม ก่อนเที่ยงคืนนิดหน่อยนะครับ”

จินโนมองอิชิตะ ใบหน้าที่ชวนให้นึกถึงสัตว์เลื้อยคลานชนิดหนึ่งนั้น กำลังหัวเราะ ทำให้เขารู้สึกเหมือนเห็นงูหัวเราะได้

หลังจากอิชิตะกลับไปแล้ว จินโนก็รีบโทรศัพท์ไปที่ร้านกาแฟที่เขาทำงานอยู่ทันที เจ้าของร้านที่ชื่อโอกิฮาระรับรองในสิ่งที่อิชิตะพูดไว้ทั้งหมด รวมถึงยืนยันว่าได้รับโทรศัพท์ก่อนเวลาเที่ยงคืนเล็กน้อยจริง

“ยังมีวิดีโอที่อัดไว้ตอนนั้นอยู่เลยครับ ไว้ผมนำไปให้ไหมครับ”

โอกิฮาระพูดด้วยน้ำเสียงสบายๆ ถึงจะดูวิดีโอนั้นก็ไม่ได้ช่วยอะไร แต่ก็ตอบไปก่อนว่าให้ช่วยนำมาให้หน่อย

“คิดว่าจะยังไงครับ”

จินโนปรึกษาคานาซาวะ

“ดูเชื่อถือไม่ได้เลยนะ” ผู้หมวดพูดความรู้สึกออกมา “รู้สึกเหมือนกับซ้อมพูดมา ไม่เป็นธรรมชาติแล้วแถมยังเป็นเรื่องที่อยู่กันอยู่แต่เฉพาะในวงคนที่เกี่ยวข้องเท่านั้นอีก สงสัยดีไม่ดีจะเป็นพวกคนของนายโทโมโนะ คาสึโอะละมัง”

“คิดเหมือนกันเลยครับ”

โดยทั่วไปอุบัติเหตุทางรถยนต์ที่เกี่ยวกับสัญญาณไฟจราจร การมีพยานเห็นเหตุการณ์ปรากฏตัวออกมาหลังจากผ่านไปสองสามวันแล้วเป็นเรื่องน่าสงสัย ส่วนใหญ่มักเป็นการถูกไหว้วานให้มาให้การเท็จ เวลาที่มี

แปดด้านมักจะมีพยานปลอมจากทั้งสองฝ่ายออกมาแสดงตัว

“ยังไงก็ต้องหาหลักฐานยืนยันคำให้การของนายอิซิดะอีกสักหน่อย ถ้าเป็นพวกสมรู้ร่วมคิดกัน คงจะเตรียมการมาคุยกู้ทางไว้ก่อน แต่อีกไม่นานเรื่องคงแดงเปิดเผยออกมาให้รู้เอง หรือบางที่อาจขอคนมาช่วยเราเพิ่มก็ได้”

“รับทราบครับ แต่ผมจะรีบเปิดโปงให้เห็นความจริงกันไปเลย”

จินไนดึงเครื่องโทรศัพท์เข้ามาใกล้ แต่แล้วก่อนที่จะยกหูโทรศัพท์ขึ้น เขาหันมาทางคานาซาวะและพูดว่า

“เอ่อ เล่าเรื่องอิซิดะให้เธอฟังดีไหมครับ”

“เธอ?” คานาซาวะเลิกคิ้ว

“มิคุริยะ นาโอะครับ ถ้าอิซิดะผ่านมาเห็นเหตุการณ์หลังเกิดอุบัติเหตุจริงๆ เธอน่าจะพอจำอะไรได้”

“แต่เธอจะไม่ยอมบอกอะไรที่ทำให้พวกตัวเองเสียเปรียบหรือเปล่า”

“ผมจะเก็บคำให้การที่อิซิดะพูดไว้ก่อน เธอน่าจะไม่ว่าฝ่ายตัวเองได้เปรียบหรือเสียเปรียบ”

“อืม”

คานาซาวะครุ่นคิดสักครู่ “โอเค ลองดู ไม่มีอะไรจะเสียแล้วนี่” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงมุ่งมั่น

แต่ในความเป็นจริง มันไม่เสียเปล่าเลย

6

“คนนั้นเขาพูดโกหกค่ะ”

นาโอะยืนยันเสียงดังฟังชัด เสียงนั้นได้ยินชัดเจนมากจนเจ้าหน้าที่ตำรวจคนอื่นก็หันมามองพวกเขาด้วยความสนใจ

“ทำไมถึงว่าโกหกล่ะ” คานาซาวะถามอย่างอ่อนโยน

“ก็หลังจากเกิดอุบัติเหตุ ไม่มีรถที่ขับเลยผ่านด้านข้างพวกเราไปนะสิคะ ถ้ามีรถผ่านจริงๆ หนูก็น่าจะได้ยินเสียง”

เขابอกกับเธอว่ารถของพยานที่เห็นเหตุการณ์ขับผ่านด้านข้างไปเท่านั้น ยังไม่ทันได้บอกว่ารถคันนั้นขับผ่านถนนเส้นไหน ดังนั้น เธอน่าจะยังตัดสินใจไม่ได้ว่าพยานผู้นั้นเป็นมิตรหรือเป็นศัตรูกับเธอ

“แต่เธอกำลังขวัญเสียอยู่ อาจจะไม่ได้ยินก็ได้นะ”

พอจินโนพูด นาโอะก็หันหน้ามาทางเขา เป็นการเคลื่อนไหวที่คล่องแคล่วราวกับตามองเห็น

“คุณตำรวจเคยตกใจขวัญเสียจนตามองไม่เห็นไหมคะ”

“เอ๋ ไม่นะ ไม่เคยถึงขนาดนั้น...”

“ใช่ไหมล่ะคะ หูของหนูก็เหมือนกับตาของทุกคน”

นาโอะพูดอย่างเด็ดเดี่ยว จินโนสะอึกก็พูดไม่ออก คานาซาวะจึงพูดขึ้นมาแทนว่า

“เพียงแต่คนนั้นเขามีหลักฐานว่าผ่านถนนเส้นนั้นตอนที่เกิดอุบัติเหตุ แต่จะว่าไปอาจไม่ถึงขนาดเรียกว่าหลักฐานก็ได้ แต่ก็คือมีละนะ”

แล้วก็เล่าเรื่องที่อชิตะโทรศัพท์ไปหาคนรู้จักก่อนเวลาเที่ยงคืนเล็กน้อย เมื่อฟังดังนั้น เธอตกใจอ้าปากค้างแล้วพูดออกมาว่า

“เรื่องนั้นก็เป็นเรื่องโกหกคะ ตอนที่เกิดอุบัติเหตุเป็นเวลาหลังเที่ยงคืนนิดหน่อยต่างหาก หนูกำลังคิดจะเล่าให้ฟังอยู่พอดี”

“ทำไมถึงบอกได้ละว่าเป็นเวลาหลังเที่ยงคืน” จินโนถาม

“หนูบอกว่าตอนนั้นหนูกำลังฟังวิทยุอยู่ในรถใช้ไหมคะ อุบัติเหตุเกิดหลังจากที่มีการรายงานเวลาออกอากาศว่าเป็นเวลาเที่ยงคืน ตอนนั้นหนูกำลังฟังเพลงของยูมินอยู่ แล้วอยู่ๆ รถก็ชนอย่างแรง...”

“ยูมิน?”

จินโนประหลาดใจส่งสายตาให้คานาซาวะ แล้วทั้งสองคนก็ลุก

ออกจากที่นั่งไปสักพัก

“ที่เธอพูดเป็นเรื่องจริง” เขาพูด “ผู้หมวดก็ทำได้ใช้หมครับ ค็นนั้น หลังจากที่มีการรายงานเวลาออกอากาศแป๊บหนึ่ง วิทยุก็เปิดเพลงของ ยูมิน ยูมิ มัตสึโทยะจริงๆ”

“แต่อาจจะได้ยินเพลงหลังจากที่ชน แล้วอุปาทานไปเองว่าฟังเพลง ก่อนเกิดเหตุก็ได้ล่ะ”

“ไม่หรอกครับ ด้านหน้าของรถที่เธอนั่งมาชนยับไปครึ่งค่อนคัน วิทยุ ก็เลยฟังไปด้วย”

เมื่อฟังดังนั้น คานาซาวะก็ลูบคางแล้วขู่นิ้วชี้ขึ้น

“สรุปว่าถ้าเกิดอุบัติเหตุก่อนเที่ยงคืน เธอก็จะฟังเพลงของยูมิน”

“ยูมินครับ”

“นั่นละ ชื่ออะไรก็แล้วแต่ แต่คือเธอจะฟังเพลงนั้นไม่ได้สินะ”

“ลองถามให้ละเอียดอีกหน่อยกันเถอะครับ”

ทั้งคู่เดินกลับมาหานาโฮะ

“จำได้ไหมว่าเพลงของยูมินที่ฟังชื่อเพลงอะไร”

จินในถ้ำ เธอพยักหน้าว่าจำได้แน่นอน แล้วก็ฮัมเพลง ‘Refrain ga Sakenderu’ เนื้อเพลงไพเราะที่ขึ้นด้วย ทำไม ทำไม...เสียงใสๆ ของเธอ ร้องได้อย่างไพเราะ

“ก่อนเมฆสีขาวก่อนเล็กน้อย เรียงรายดูเกล็ดปลาถูกดวงอาทิตย์ ยามเย็นที่เห็นในฤดูใบไม้ผลิครั้งสุดท้ายส่ง”

เสียงของเธอที่กำลังพูดเนื้อร้องสิ้นสุดลงตรงท่อนนี้

“เกิดอุบัติเหตุตรงท่อน ‘ส่ง’ ตรงนี้คะ”

เอ๊ะ จินในถ้ำมองใบหน้าของเธออีกครั้ง

“เพราะฉะนั้น” เธอพูด “อุบัติเหตุเกิดขึ้นตรงที่เพลงถึงคำว่า ‘ส่ง’ คำสุดท้ายจากท่อน ‘ครั้งสุดท้ายส่ง’ คะ ไม่ผิดแน่นอน”

เวลา 00:04:48 น.

ถ้าความทรงจำของมิคูริยะ นาโฮะถูกต้อง เวลาดังกล่าวจะเป็นเวลาที่เกิดอุบัติเหตุที่แน่ชัด นี่เป็นผลพิสูจน์ที่ได้จากการสอบถามกับทางสถานีวิทยุ

นอกจากนี้ เธอยังได้แสดงความสามารถอันเป็นเลิศในการได้ยินและความจำอันยอดเยี่ยมออกมาให้เห็น โดยให้การเพิ่มเติมใหม่อีกเรื่องหนึ่ง นั่นก็คือ ท่อนแรกของเพลง ‘Refrain ga Sakenderu’ ที่ร้องว่า “ทำไม ทำไม” จังหวะท่อนที่ร้องว่า “ทำไม” คือจังหวะที่มิคูริยะ เคนโซฟีชายของเธอที่กำลังขับรถอยู่พูดออกมาว่า “เฮ้ ไฟเขียว จังหวะพอดีเลย” ซึ่งตรงกับเวลา 00:00:26 น. โดยประมาณ

ระยะเวลาไฟเขียวของสัญญาณไฟเจ้าปัญหานั้นนาน 60 วินาที ดังนั้นถ้าเชื่อตามคำให้การของนาโฮะ ก็หมายความว่าเคนโซฟีขับผ่านแยกตรงนั้นในช่วงที่เป็นสัญญาณไฟเขียวได้อย่างสบายๆ

“ทำงานมาทั้งนานแล้ว” คานาซาวะยิ้มแห้งๆ ขณะพูด “นี่เป็นครั้งแรกเลยที่จัดการกับข้อมูลของคดีเป็นหน่วยวินาที ถือว่าเป็นประสบการณ์ที่ดีจริงๆ เมื่อก็คุยกับสารวัตร เขาฟังแล้วยังสนใจมากทีเดียว”

“ฮ่า คนหัวดีพอพรรคนี้แหละครับ” จินเอนมองไปที่ใบหน้าใหญ่ๆ ของสารวัตรที่กำลังถอนขนจมูกอยู่ริมหน้าตาง

“เพียงแต่ว่าเขาไม่ใช่คนที่จะสนใจอะไรดีๆ สักเท่าไรนะสิ สุดท้ายเลยสรุปว่าคำให้การแบบนั้นไม่น่าเชื่อ ให้พวกเราค้นหาข้อมูลเพิ่มเติมให้ชัดเจนโดยด่วน”

“นี่ก็แล้วเขียว”

จินเอนยกหูโทรศัพท์ที่ขึ้นด้วยความรู้สึกผิดหวัง ปลายสายที่เขากำลังต่อถึงคือบริษัทซันโค เป็นโรงงานที่ผลิตเครื่องควบคุมสัญญาณไฟจราจร

สำหรับนาโฮะ เธอคิดว่าถ้ารู้เวลาการเกิดอุบัติเหตุที่ถูกต้องแน่ชัด

แล้วไปตรวจสอบบันทึกที่อยู่ใต้อุปกรณ์ควบคุมสัญญาณไฟจราจรก็จะพิสูจน์ได้ว่าตอนนั้นสัญญาณไฟเป็นสีเขียว แต่ในความเป็นจริงแล้วมันไม่มีบันทึกที่ว่าอยู่ในเครื่อง

ด้วยเหตุนี้ จินโนจึงคิดทางออกวิธีหนึ่งขึ้นมา ถ้าสมมติว่าสัญญาณไฟทำงานได้อย่างแม่นยำในระดับหน่วยวินาทีแล้วละก็ การคำนวณเวลาย้อนกลับจากเวลาปัจจุบันอาจช่วยพิสูจน์ได้ว่าสัญญาณไฟเป็นสีเขียวในช่วงเวลาที่ระบุ

แต่ปัญหาคือเครื่องควบคุมสัญญาณไฟจราจรทำงานแม่นยำแค่ไหน จินโนตัดสินใจสอบถามไปยังบริษัทที่ผลิตเพื่อตรวจสอบเรื่องนี้ โดยมีมิคุริยะ นาโอะและแม่ของเธอกำลังรอฟังผลดังกล่าวอยู่ที่ห้องรับรองแขกชั้นล่าง

ผู้รับสายเป็นชายหนุ่มชื่อว่าซาไก แผนกช่างเทคนิค เสียงพูดนั้นฟังดูยังหนุ่มแน่นและพูดจาสุภาพมารยาทดี จินโนจึงอธิบายถึงกรณีที่โทรศัพท์เข้ามาด้วยความสุภาพไม่แพ้กัน

“เออ เรื่องนั้นทำไม่ได้หรอกครับ”

แต่ทว่าคำตอบของซาไกช่างเรียบง่าย

“ไม่ได้...มันไม่ได้แม่นยำขนาดนั้นหรอกครับ”

“เปล่าครับ ตัวจับเวลาสัญญาณไฟจราจรจะถูกต้องแม่นยำอยู่แล้ว ซึ่งเครื่องที่ใช้อยู่ตรงนั้นเป็นตัวควบคุมสัญญาณจราจรแบบโปรแกรม S ถึงจะใช้กันไปหนึ่งปีก็ไม่ผิดเพี้ยนไปสักวินาที”

“แล้วถ้าอย่างนั้น”

“เพียงแต่นั้นเป็นกรณีที่ทำงานเวลาปกติ แต่ตามที่ทราบกันคืออยู่แล้ววาระยะเวลาในการกะพริบไฟสัญญาณจะเปลี่ยนไปตามช่วงเวลา เช่น ช่วงเวลาเร่งด่วน ช่วงกลางดึก ช่วงกลางวัน ซึ่งต่างกันไปตามความต้องการ ตัวจับเวลาไปมาในแต่ละช่วง อันที่จริงความคลาดเคลื่อนของเวลานี้จะเกิดขึ้นก็ตอนช่วงที่เราสลับตัวจับเวลาไปมานี้ละครับ”

“มันจะคลาดเคลื่อนสักแค่ไหนหรือครับ”

“เอ่อ เต็มที่ก็น่าจะประมาณ 7 วินาทีครับ”

“7 วินาที...”

จินไนรู้สึกมีดมนขึ้นมา ตั้งแต่เกิดอุบัติเหตุเวลาล่วงเลยมาจนปานนี้แล้ว เป็นธรรมดาว่าย่อมมีการสลับตัวจับเวลามาหลายครั้งมากแล้ว

“เพราะฉะนั้น คำถามของคุณที่ว่าต้องการจะคำนวณเวลาย้อนกลับไปก็จะสามารถทำได้ ถ้าหากเราคำนวณก่อนที่จะทำการสลับตัวจับเวลาครับ เรื่องนี้ผมรับรองได้เลย”

จินไนกล่าวขอบคุณแล้ววางหูโทรศัพท์ ถึงจะรับประกันแบบนั้นก็ไม่ได้ช่วยอะไรเลย

เขารายงานผลการสอบถามให้คานาซาอะทราบ ดูเหมือนคานาซาอะเองก็คาดหวังเอาไว้พอสมควรจึงดูผิดหวังเช่นกัน

แต่ภาพที่เจ็บปวดที่สุดกำลังจะเกิดขึ้นหลังจากนี้ต่างหาก จินไนเดินไปยังห้องรับรองชั้นหนึ่งแล้วเล่าให้นาโอะฟัง เธอเชื่อสนิทใจว่าจะสามารถพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของพี่ชายของเธอได้ ทันทีที่เขาพูดจบ เธอจึงเอามือสองข้างปิดหน้าแล้วปล่อยโฮ ถึงแม่แม่ของเธอจะดูบหลังปลอบโยนก็ไม่มีวิแววว่าเธอจะหยุดร้อง คนที่อยู่รอบๆ แลวนั้นพากันตกใจหันมามองเธอกันใหญ่

จินไนทำตัวไม่ถูกไม่รู้ว่าจะรับมือกับสถานการณ์ตรงหน้าอย่างไรดี ได้แต่หันรีหันขวาง แต่แล้วก็มีคนมาตบที่หัวไหล่เขา

“นี่มันเรื่องอะไรกัน”

เขาเป็นนักข่าวหนังสือพิมพ์หน้าสังคมที่เคยเห็นหน้าเห็นตากันนั่นเอง

7

คาเซะ โนริโอะอ่านข่าวที่ตีพิมพ์อยู่ตรงมุมหนึ่งในหน้าข่าวสังคม ตาแทบทะเล เพราะเป็นข่าวเกี่ยวกับอุบัติเหตุเมื่อวันก่อน

ในข่าวเขียนถึงน้องสาวของชายที่เสียชีวิต แมื่อดวงตาของเธอจะมองไม่เห็นแต่หูดีราวหูทิพย์ และยิ่งระบุเวลาการเกิดอุบัติเหตุได้อย่างแม่นยำยันหน่วยวินาที เธอยืนยันหนักแน่นว่าพี่ชายของเธอขับผ่านแยกนั้นระหว่างที่เป็นสัญญาณไฟเขียว อย่างไรก็ตาม ยังไม่มีวิธีการพิสูจน์ในตอนนี้อยู่

น่ารัก โนริโอะคิดเมื่อเห็นใบหน้าของสาวน้อยที่ลงรูปอยู่ในข่าวนั้น เขาอยากยื่นมือเข้าไปช่วย

แต่เขาก็บันทึกภาพไว้ได้แค่เฉพาะตอนหลังเกิดอุบัติเหตุ ตอนเกิดอุบัติเหตุก็ถ่ายไว้ไม่ทัน โนริโอะกลับเข้าห้องตัวเองแล้วลองเปิดวิดีโอเทปที่ถ่ายเก็บไว้เมื่อวันก่อนดูอีกรอบ เขายังไม่ได้ตัดต่ออะไร

“ว่าแล้วใช้ไม่ได้จริงๆ นั่นละ ภาพเหตุการณ์หลังเกิดอุบัติเหตุ ถึงจะถ่ายได้เยอะแค่ไหนก็ไม่มีประโยชน์”

โนริโอะมองหน้าจอมอนิเตอร์แล้วบ่นพึมพำกับตัวเองเบาๆ ถึงจะมีถ่ายติดสัญญาณไฟจราจร แต่นั่นก็หลังจากที่เกิดอุบัติเหตุผ่านมาหลายนาทีแล้ว

ขณะที่เขายอมแพ้กำลังจะกดปุ่มสวิตช์หยุด ภาพที่ปรากฏอยู่ตรงด้านหลังเปลี่ยนไปเล็กน้อย เขาชะงักมือทันที ภาพนาฬิกาบอกเวลาเป็นนาฬิกาดิจิทัลแอลอีดี ที่อยู่ตรงหน้าธนาคารนั้นเอง ‘0:13’ ตัวเลขเรียงกันแบบนี้ และสัญญาณไฟจราจรที่อยู่ตรงหน้านั้นกำลังเป็นสีเขียวอยู่ ณ ตอนนั้น

“น่าสนใจแต่ก็เป็นหลักฐานอะไรไม่ได้อยู่ดี อย่างน้อยถ้าเป็นนาฬิกาที่มีวินาทีด้วยก็ยิ่งจะดีซะกว่า ให้ตายสิ...”

ขณะที่บ่นพิมพ์ทำ ตัวเลขนาฬิกาเรือนนั้นก็เปลี่ยนเป็น ‘0:14’ สัญญาณไฟจราจรที่ถ่ายอยู่ตรงหน้าก็ยังคงเป็นสีเขียว

มีมันหมายความว่ายังไงกันนะ ช่วงเวลาที่ตัวเลขบนนาฬิกาเปลี่ยนคือเวลา 00:14 นาที 00 วินาที ถ้ารู้ว่าเวลานี้เป็นช่วงเวลาที่สัญญาณไฟเปลี่ยนเป็นสีเขียวจะมีประโยชน์อะไรบ้างนะ

ในริโอะนั่งขัดสมาธิใช้ความคิด ไม่น่าแน่วแน่ที่เขาอาจจะมีหลักฐานที่คาดไม่ถึงอยู่ในมือก็เป็นได้ ความคิดนี้ผุดลอยขึ้นมาทำให้หัวใจของเขาเต้นแรงขึ้นเรื่อยๆ

ไฟเขียวก็มีหลายแบบ และสัญญาณไฟที่เพิ่งเปลี่ยนเป็นเขียวกับเขียวก่อนที่กำลังจะเปลี่ยนเป็นแดงก็ต่างกัน...

เขาเอามือเขกศีรษะตัวเองเพราะเรียงเรียงความคิดไม่ได้สักที

ในตอนนั้นเอง หน้าจอมอนิเตอร์ก็เปลี่ยนไปอีก เขาจ้องดูอย่างตกระลึง พอได้สติก็รีบกรอเทปลงดูใหม่อีกรอบ

“อ๊ะ”

เขากระเด็นตัวลุกขึ้นยืนแล้วตะโกนเสียงดัง “แม่ ไทรศัพท”

8

“ฟังไม่ค่อยเข้าใจเลย ช่วยอธิบายใหม่ตั้งแต่แรกอีกรอบได้ไหม”

สาววัตรหนวดยาวพูดพลางเอนหลังฟังพนักงานเก้าอี้ เท้าเหยียดยาวยื่นออกมาด้านหน้า ฟังเรื่องเกี่ยวกับที่มีคุริยะ นาโอะถูกพุดถึงในหนังสือพิมพ์ และชายคนนั้นดูจะสนใจคดีนี้

“ครับ อันดับแรกคือเรื่องระยะเวลาของสัญญาณไฟแต่ละสีครับ”

“อันนั้นรู้แล้ว 56 60 4 ใช่ไหมล่ะ”

“ใช่ครับ”

จินในพยักหน้า ตัวเลขที่สารวัตรพูดถึงอยู่ในตอนนี้คือระยะเวลาของสัญญาณไฟจราจรตรงจุดที่เกิดเหตุ ไฟแดง 56 วินาที ไฟเขียว 60 วินาที ไฟเหลือง 4 วินาที เป็นสัญญาณไฟสำหรับรถที่วิ่งผ่านถนนฮานายะ ส่วนสัญญาณไฟบนถนนเส้นที่ตัดกับเส้นนั้นย่อมตรงกันข้ามจากนี้แน่นอน เพียงแต่เวลาที่เป็นสัญญาณไฟแดงของทั้งสองทางจะมีช่วงที่คร่อมกันอยู่ 4 วินาที

“สรุปก็คือหนึ่งรอบเป็นเวลา 120 วินาที เท่ากับ 2 นาทีพอดี หรือก็คือสัญญาณไฟจะวนกลับมาเป็นแบบเดิมทุกๆ 2 นาทีครับ”

“อืม เรื่องนั้นก็รู้แล้ว”

“เพราะฉะนั้นในวิดีโออันนี้ครับ”

จินในเล่นเทปที่ขอยืมมาจากคาเซะ โนริโอะ นาฬิกาที่อยู่หน้าธนาคารปรากฏอยู่บนหน้าจอ เขากดหยุดตรงช่วงที่หน้าจอเปลี่ยนภาพจาก ‘0:13’ เป็น ‘0:14’

“อย่างที่เห็นนะครับ ช่วงจังหวะนี้ไฟเป็นสีเขียว”

“อืม เวลาที่ยังคืน 14 นาที 00 วินาที ไฟเป็นสีเขียว”

“ครับ แต่จากที่ไปสอบถามกับทางธนาคารนี้มา นาฬิกาเรือนนี้เดินไม่ตรงตามเวลามาตรฐานครับ มันเดินเข้าไป 41 วินาที ก็หมายความว่าจังหวะที่ตัวเลขเปลี่ยนเป็น 00:14 น. จริงๆ แล้วเป็นเวลา 00:14:41 น. ต่างหากล่ะครับ”

สารวัตรเอานิ้วเคาะที่ข้างหน้าผาก 2 ที แล้วพูดว่า “แล้วไง?”

“จากตรงนี้เดี๋ยวผมจะกดเล่นต่อ นะครับ”

จินในดูนาฬิกาของตัวเองแล้วเล่นภาพหน้าจออีกครั้ง แต่แล้วชั่วคราวก็กดหยุดอีก อะไรงั้น สารวัตรพูดพร้อมกับทำหน้าสงสัย

“ตั้งแต่เมื่อกี้ผ่านมา 7 วินาทีครับ หมายความว่าเป็นเวลา 00:14:48 น. แต่ตามที่สารวัตรเห็น ไฟก็ยังเป็นสีเขียวอยู่ตลอด”

“น่าจะอย่างนั้น”

“ตรงนี้ที่เราคุยกันเรื่องรอบของสัญญาณไฟเมื่อกี้ครับ ทุกๆ 2 นาที สัญญาณไฟจะต้องกลับมาเป็นแบบเดิม เพราะฉะนั้นเมื่อ 2 นาทีที่แล้ว ตอนที่เป็นเวลา 00:12:48 น. สัญญาณไฟก็ยังเป็นสีเขียวอยู่ ถ้าเราลบ ตัวเลขเวลาแบบนี้ไปเรื่อยๆ ก็จะบอกได้ว่าตอนเวลา 00:00:48 น. เป็นเวลา ที่มีครียะ นาโสะให้การไว้ว่าเป็นเวลาที่เกิดอุบัติเหตุและสัญญาณไฟเป็น สีเขียวอยู่”

จินในชุดตรวจเดี๋ยวจบแล้วมองปฏิกิริยาของสารวัตรที่เปล่งเสียง ออกมาจากในลำคอเอามือกอดอก เขาหันลับตาไปหน้าใช้ความคิด หลังจากนั้นก็ค่อยๆ ลืมตาขึ้นแล้วส่ายหน้า

“ฉันเข้าใจที่พูดมานะ เวลา 00:00:48 น. เป็นเวลาที่สัญญาณไฟเป็น สีเขียว อันนี้มีเหตุผลยอมรับได้ ปัญหาก็คือเราสามารถคิดได้หรือเปล่าว่า เวลานั้นเป็นเวลาที่เกิดอุบัติเหตุขึ้นจริง ถึงจะบอกกันว่าถ้าตามองไม่เห็น แล้วหูจะดี แต่บางที่ความจำก็อาจจะมีผิดพลาดก็ได้ โดยทั่วไปเวลามีอะไร เกิดขึ้นระหว่างที่กำลังฟังเพลงอยู่ แล้วจำได้แม่นยำขนาดว่านักร้องร้องถึงท่อน ไหนนี่มันไม่น่าเชื่อจริงๆ ตามหลักสามัญสำนึกทั่วไปนะ”

“แต่สามัญสำนึกนั้นใช้กับเด็กสาวคนนั้นไม่ได้นะครับ”

“ทำไมถึงบอกแบบนี้ได้ล่ะ”

“ถ้าสารวัตรดูนี่แล้วจะเข้าใจครับ”

พอพูดจบ จินไคโนก็ตบปุ้มเริ่มเล่นวิดีโออันอีกครั้ง ภาพเดิมเล่นต่อจาก เมื่อสักครู่ เป็นภาพของสัญญาณไฟจราจรและนาฬิกา

“อะไรกัน นี่มันทำไม”

“ต่อไปครับ”

จินในชุดไปที่สัญญาณไฟจราจร ในเวลานั้นสัญญาณไฟเปลี่ยนจาก

สีเขียวยังเป็นสีเหลือง “เอ๊ะ” สารวัตรส่งเสียงออกมาขณะที่หน้าจอเปลี่ยนไปเป็นอีกภาพหนึ่ง

“สัญญาณไฟเปลี่ยนก่อนที่ภาพจะถูกตัดไป” สารวัตรพูด

“ใช่ครับ ถ้าคำนวณตามเวลานั้น ก็คือเวลา 00:15:25 น. เวลาที่เป็นไฟเขียวยาวนาน 60 วินาที ดังนั้นก็หมายความว่าตอนเวลา 00:14:25 น. สัญญาณไฟเปลี่ยนจากสีแดงเป็นสีเขียว แล้วภาพแบบนี้ก็ควรจะเกิดขึ้นทุกๆ 2 นาที ดังนั้นตอนเวลา 00:00:25 น. ก็น่าจะเป็นเวลาที่สัญญาณไฟเปลี่ยนจากสีแดงเป็นสีเขียวครับ”

“เพียงคืน 0 นาที...แล้วมันทำไมถึงน้ะหรอ”

“สารวัตรนี่กะครับ ที่มีคุริยะ นาโสะบอกเอาไว้ เธอบอกวก่อนที่จะประสบอุบัติเหตุ มิคุริยะ เคนโซพูดว่า ‘เฮ้ ไฟเขียว’ ถ้าคำนวณเวลาตามคำให้การของเธอ ตัวเลขเวลาที่ได้ก็คือเวลาประมาณ 00:00:26 น. ครับ”

แก้มของสารวัตรกระตุก

“ขนาดนี้แล้วยังสงสัยในความสามารถที่น่ามหัศจรรย์ของเธออีกไหมครับ”

จินโนเม้มริมฝีปาก “สารวัตรครับ” คานาซาวะส่งเสียงเรียกจากทางด้านข้าง

ในที่สุด สารวัตรก็เงยหน้าขึ้นแล้วค่อยๆ เอ่ยออกมาว่า

“ก่อนอื่น ฉันมีข้อเสนอ”

การทดสอบแบบนี้คงจะเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์วงการตำรวจจินโนคิด ในห้องประชุมมีทั้งผู้กำกับการสถานีตำรวจ และนายตำรวจอีกหลายคนที่ยศใหญ่กว่าสารวัตรของแต่ละแผนกมารวมตัวกันที่นี่ ส่วนคนที่นั่งอยู่บนแท่นสูงนั้นคนเดียวคือมิคุริยะ นาโสะ แม่ของเธอก็ตามมาด้วยนั่งมองเหตุการณ์ที่กำลังดำเนินไปด้วยสีหน้าเป็นกังวลอยู่ตรงที่นั่งด้านหลังสุด

“รู้สึกยังไงบ้าง”

จินในถามเบาๆ เมื่อมายืนอยู่ด้านข้างของนาโอะ “ตื่นตื่นนิดหน่อย
ค่ะ แต่ไม่เป็นไร” เธอตอบ

“ถ้าอย่างนั้น จะขอเริ่มเลยนะครับ”

เสียงพูดของคานาซาวะทำให้เสียงคุยอ้ออึ้งในห้องประชุมสงบลง
แล้วเขาก็ให้สัญญาณกับตำรวจหญิงที่กำลังรออยู่ตรงมุมห้อง ด้านหน้า
ของตำรวจหญิงนั้นมีเครื่องเสียงตั้งอยู่ด้วย

เสียงดนตรีดังขึ้นท่ามกลางความเงียบ เสียงนั้นคือเพลง ‘ANNIVER-
SARY’ ของยูมิ มัตสึโทยะตามคำขอของนาโอะ

ทำไมถึงไม่รู้สีกตัว

ความรักที่ไขว่คว้าหามาตลอดอยู่ตรงนี้แล้ว

ถ้าใครที่ไม่รู้เรื่องราวที่มาที่ไป น่าจะคิดว่าเป็นภาพที่แปลกประหลาด
อย่างที่สุด พวกเขาแยกกลางคนที่ไม่รู้จักเพลงฮิตติดลมบนของยูมิ มัตสึโทยะ
หรือกระทั่งชื่อเล่นที่เรียกกันว่ายูมินกำลังฟังเพลงด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

หลังจากเปิดเพลงไปได้ไม่นาน ตำรวจหญิงก็เริ่มทำอะไรแปลกๆ

“คอมพิวเตอร์...น้ำหอม...กอร์บาชอฟ...บุหรี่...”

เธออ่านคำที่ไม่ได้ปะติดปะต่อกันขึ้นอย่างไม่เป็นระเบียบ อ่านไปเรื่อยๆ
โดยไม่มีรูปแบบกำหนดตายตัว เป็นเพียงคำศัพท์ที่คิดว่าเด็กนักเรียนหญิง
ชั้นมัธยมปลายน่าจะรู้จักเท่านั้น

เสียงเพลงยังคงดังต่อไป ตำรวจหญิงก็ยังคงก้มหน้าก้มตาอ่านคำศัพท์
ต่อไปอย่างไม่สนใจใคร ผู้กำกับการสถานีตำรวจส่งเสียงโห่ขึ้นหนึ่งครั้ง

ทุกอย่างดำเนินไปอย่างนี้จนกระทั่งเพลงจบลง จินในมองท่าทีของ
นาโอะ สีหน้าไม่แสดงอาการเปลี่ยนแปลงใดๆ ไปจากตอนก่อนจะเริ่ม

“เอาละครับ ถ้าอย่างนั้นผมจะแสดงให้ทุกท่านได้เห็น”

คานาซาวะบอกให้ตำรวจหญิงส่งกระดาษที่มีตารางขนาดใหญ่
ใบหนึ่งให้ ในนั้นมีคำศัพท์ที่เธออ่านเมื่อกี้เขียนไว้อยู่

“ถ้าอย่างนั้นจะเริ่มคำถามแล้วนะครับ ท่านใดก็ได้ช่วยพูดคำศัพท์
ที่อยู่ในตารางนี้ทีครับ”

พอคานาซาวะพูดจบ ก็มีเสียงลอยมาจากทางเก้าอี้ด้านหลังที่นั่งที่ว่า
“กอร์บาชอฟ” คนที่เปล่งเสียงออกมาก็คือสาววัดส่วนความมั่นคง

“รู้หรือเปล่า” คานาซาวะถามนาโอะ

จินในรู้สึกเหมือนกับว่าเธอใช้เวลาคิดนานมาก สายตาของทุกคน
พุ่งตรงไปที่เธอ บรรยากาศตึงเครียดขนาดที่ไมกล้าหายใจเสียงดัง

นาโอะหายใจเข้าหนึ่งครั้ง แล้วเธอก็พูดออกมาว่า

“ตรงท่อน ‘บนมือทั้งสองที่จู่กัน’ อ่านตรงคำว่า ‘มือ’ ค่ะ”

น้ำเสียงนั้นฉะฉาน ต่อจากนั้น สายตาของทุกคนก็เคลื่อนไปจับจ้อง
ที่ตำรวจหญิง เธอตรวจสอบบันทึกที่อยู่ในมือแล้วพูดว่า

“ถูกต้องค่ะ คำตอบถูกต้องตามนั้น” เสียง ไอ้โห ดังแข็งแซ่ซี้
พร้อมกัน

การตั้งคำถามดำเนินต่อไป “เครื่องคิดเลข”

“ ‘เงยหน้าขึ้นมองดวงตานั่น’ ตรงคำว่า ‘ขึ้น’ ค่ะ”

“ทารก”

“ ‘เชื่อในวันพรุ่งนี้’ ตรงคำว่า ‘เชื่อ’ ค่ะ” เธอตอบทุกคำถามได้อย่าง
สมบูรณ์แบบ สิ่งนี้ได้พิสูจน์แล้วว่าระหว่างที่กำลังฟังเพลง เธอสามารถจำ
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้สอดคล้องกับเนื้อเพลงในช่วงเวลานั้น

เมื่อคำถามข้อที่สิบสิ้นสุดลง ไม่มีใครพูดอะไรออกมาอีก ทุกคน
ยอมรับความสามารถอันน่าอัศจรรย์ของเธอโดยคุณเฉย

“จะพอแค่นี้ไหมครับ”

คานาซาวะเสียบไป จินในจึงถามขึ้นมา ไม่มีใครตอบอะไรอยู่สักพัก
แต่แล้วผู้กำกับการสถานีตำรวจก็ยกมือขึ้น

“จำได้ไหมว่าฉันส่งเสียงไอระหว่างที่เพลงเล่นเมื่อกี้”

จินไนมองนาโสะอย่างตกตะลึง เธอนิ่งเงียบ

“ว่าไงล่ะ ถ้าจำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยไม่คาดคิดไม่ได้ ก็พูดไม่ได้
เต็มปากว่าจำทุกอย่างได้แม่นยำหรอกนะ”

ผู้กำกับการสถานีตำรวจยิ้มอย่างอ่อนโยน แต่สายตาที่มองเธอนั้น
คมกริบ จินไนก้มหน้าลงเหมือนตัวเองถูกตำหนิ

พริบตานี้ เธอตอบออกมาว่า

“แม้จะเป็นเช้าวันธรรมดา แต่สำหรับฉันเป็นวันครบรอบ’ ตรงคำว่า
‘ครบ’ ค่ะ”

จินไนเงยหน้าขึ้น จึงทันเห็นพอดีว่าปากของผู้กำกับกำลังสั่นระริก
เขาก้าวออกมาด้านหน้าอย่างช้าๆ แล้วบีบมือของเธอเบาๆ

“ฉันก็ชอบเพลงนี้เหมือนกัน” เขากล่าว “ยอดเยี่ยมมาก สุดยอด
ไปเลย อย่างกับหุทิพย์แน่ะ”

เมื่อได้ยินดังนั้น เป็นครั้งแรกที่นาโสะเองก็ยิ้มจนเห็นฟันขาว เป็น
รอยยิ้มของนางฟ้า จินไนคิด

9

หลังจากการทดสอบที่น่าตกใจเสร็จลุล่วงไปได้สองวัน โทโมโนะ
คาสึโอะก็ยอมรับสารภาพว่าตัวเองเป็นฝ่ายชั่วรอดผิดกฎ เขามาเข้ารับ
การสอบสวนด้วยความสมัครใจ แต่เนื่องจากอิชิตะที่เป็นพยานเล่าเรื่องเท็จ
ว่าเห็นเหตุการณ์และฮาดายามะ รุมิโกะที่นั่งรถมาด้วยยอมรับสารภาพแล้ว
เขาจึงจำต้องยอมรับในเวลาไม่นานนัก อิชิตะเป็นเพื่อนเล่นไพนกกระจอก
ของโทโมโนะ ซึ่งเหมือนว่าจะเล่นเสียบ่อย เขาจึงยอมตอบรับว่าจะมา

แนะนำนักเขียน

ฮิงาชิโนะ เคโงะ

เกิดเมื่อ พ.ศ. 2501 ที่จังหวัดโอซากะ หลังจบการศึกษาจาก Osaka Prefecture University คณะวิศวกรรมไฟฟ้า ก็เข้าทำงานในบริษัทผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ในตำแหน่งวิศวกร เขาทำงานพร้อมกับเขียนนิยายเพื่อส่งเข้าประกวดไปด้วย ในปี 2528 ได้รับรางวัลชนะเลิศรางวัลเอโดงาวะ รัมโปะ ครั้งที่ 31 จากผลงานชื่อ *Houkago (After School)* ด้วยวัย 27 ปี หลังจากนั้นลาออกจากงาน และผันตัวเป็นนักเขียนนิยายเต็มตัว

ผลงานของฮิงาชิโนะ เคโงะ มีหลายรูปแบบ ทั้งนิยายสืบสวน แนวไซปริศนา นิยายลึกลับ และเชิงสังคม เนื่องจากขณะที่เปลี่ยนไปเขียนงานอีกประเภท ก็มักได้แนวคิดและมุมมองใหม่ๆ จากงานเขียนประเภทเดิมแล่นเข้ามา

นอกจากนี้ยังให้ความสำคัญกับการเป็นโปรดิวเซอร์ให้กับงานที่เขียน โดยมองผลงานตัวเองในฐานะผู้อ่าน ทำให้ผลงานของเขาประสบความสำเร็จมากมาย เช่น *Himitsu (ความลับ)* คำวิจารณ์ชนะเลิศในสาขาเรื่องยาว จากสมาคมนักเขียนนิยายสืบสวนแห่งญี่ปุ่น ครั้งที่ 52 ในปี 2542 และ *Yougisha X no Kenshin (กลลวงซ่อนตาย)* คำวิจารณ์ไอเกอิ และรางวัลฮงคะคุมิสเตอร์ในปี 2549 ทั้งยังติดอันดับ 13 ในการจัดอันดับ 100 นิยายสืบสวนยอดเยี่ยมตลอดกาลของญี่ปุ่น ในปี 2555

ดำรงตำแหน่งประธานสมาคมนักเขียนนิยายสืบสวนแห่งประเทศไทยญี่ปุ่น ปี 2552-2556 และเป็นคณะกรรมการคัดสรรรางวัลไอเกอิ ตั้งแต่ปี 2557

ผลงานของฮิงาชิโนะ เคโงะ ถูกนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์และละครทีวีหลายเรื่อง เช่น *Game no Na wa Yuukai (เกมรักพาดหัว)*, *Yougisha X no Kenshin (กลลวงซ่อนตาย)*, *Tantei Galileo (กาลิเลโอไขคดี)* ฯลฯ

ผลงานที่ได้รับการนำมาแปลเป็นภาษาไทยมีมากมาย เช่น *Yougisha X no Kenshin (กลลวงซ่อนตาย)*, *Seijo no Kyuusai (พิชชักรักสั่งตาย)*, *Aru tozasareta yuki no sansou de (ฆาตกรรมปิดตายบนภูเขามิยะ)* และยังคงมีออกมาอย่างต่อเนื่อง

แนะนำนักแปล

สุรวิรัตน์ งามสง่าพงษ์
ชื่อเล่น แอ้

จบการศึกษาด้านอักษรศาสตรบัณฑิต จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เอกภาษาญี่ปุ่น ได้รับทุนไปเรียนหนังสือและใช้ชีวิตที่ประเทศญี่ปุ่น ระหว่างศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี หลังจากจบปริญญาโททางด้าน การบริหารธุรกิจจากวิทยาลัยการจัดการ มหาวิทยาลัยมหิดล ยังคงทำงาน ในแวดวงภาษาญี่ปุ่นทั้งงานสอนหนังสือและงานแปล ประสบการณ์จากการได้ คลุกคลีกับคนญี่ปุ่นมีส่วนช่วยในการทำงานมากมาย โดยเฉพาะประสบการณ์ เมื่อครั้งได้รับทุน

ไปอบรมด้านการสอนโดยตรงที่สถาบันบูรณะ จ.ไซตามะ ประสบการณ์ ในคราวนั้นทำให้ได้เปิดโลกกว้างรู้จักเพื่อนๆ ต่างชาติที่หลงใหลในภาษาญี่ปุ่น เหมือนกันจากทั่วทุกมุมโลก ทำให้รู้จักประเทศญี่ปุ่นมากขึ้นและยิ่งทำให้รัก ภาษาญี่ปุ่นมากขึ้นเช่นกัน ปัจจุบันเป็นอาจารย์สอนภาษาญี่ปุ่นอยู่ที่สมาคม นักเรียนเก่าญี่ปุ่น ในพระบรมราชูปถัมภ์ และมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล กรุงเทพมหานคร

ผลงานหนังสือที่ผ่านมา เช่น ไม่ชอบประหยัด ไม่ถนัดตัวเลขก็รวยได้, สันทนาญี่ปุ่นธุรกิจ ก้าวแรกสู่มืออาชีพ, Hi! Japan เล่ม 1-2, ฆาตกรรมปิดตาย บนภูเขาหิมะ เป็นต้น

คลิกสั่งซื้อได้ที่

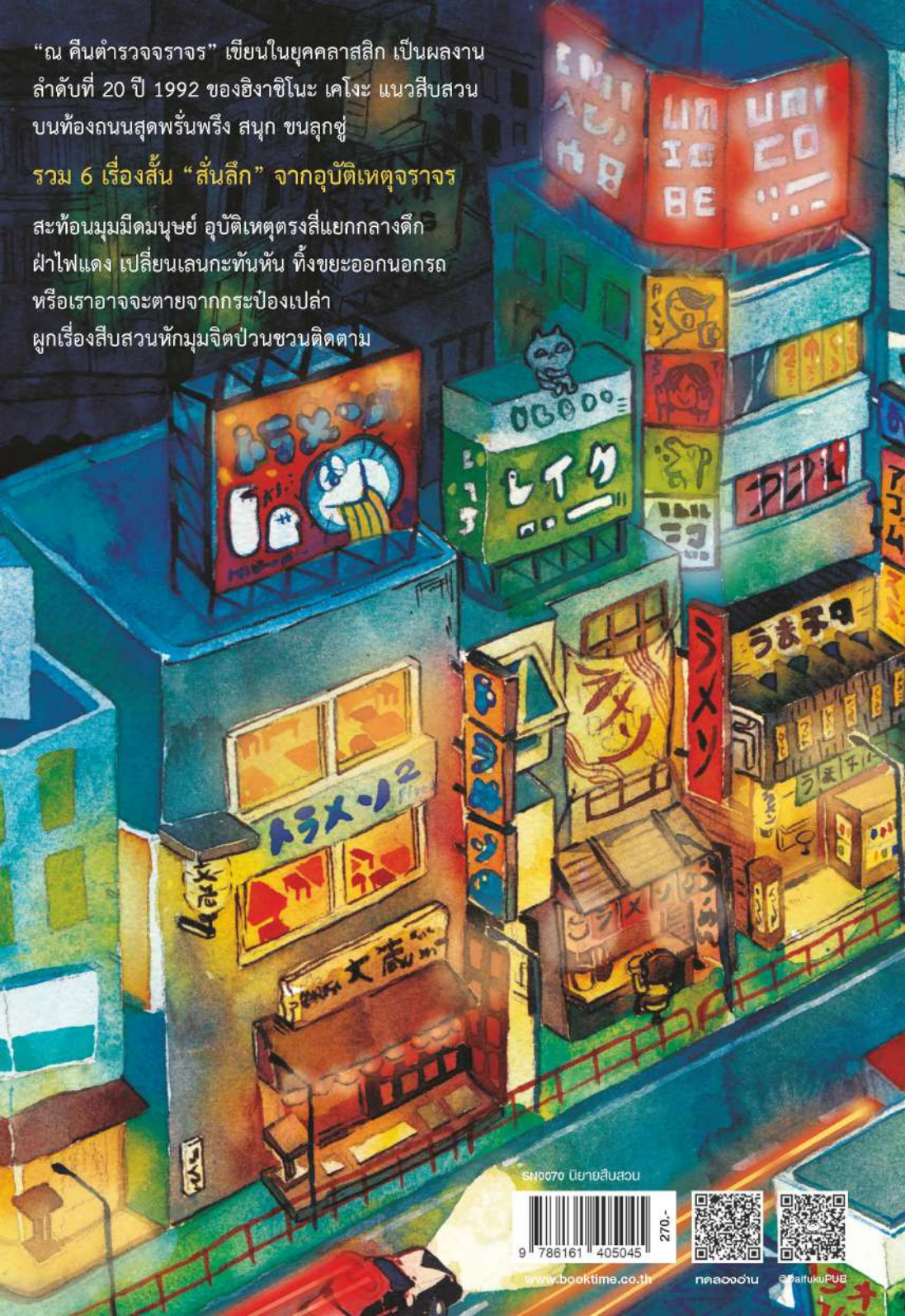

@booktime

“ณ คีนตำรวจจรรยาจร” เขียนในยุคคลาสสิก เป็นผลงานลำดับที่ 20 ปี 1992 ของอิงาชิโนะ เคโจะ แนวสืบสวนบนท้องถนนสุดพริ้งสนุก ขนลุกชู

รวม 6 เรื่องสั้น “สั้นลึก” จากอุบัติเหตุจรรยาจร

สะท้อนมุมมืดมนุษย์ อุบัติเหตุตรงสี่แยกกลางดึก
ฝ่าไฟแดง เปลี่ยนเลนกะทันหัน ทิ้งขยะออกนอกกรด
หรือเราอาจจะตายจากกระป๋องเปล่า
ผูกเรื่องสืบสวนหักมุมจิตป่วนชวนติดตาม

SH0070 นิยายสืบสวน

9 786161 405045

270.-

www.booktime.co.th

กดสั่งซื้อ

@airfukuPUB